

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl samosoudcem Mgr. Martinem Trepkou ve věci

žalobkyně: **R [REDACTED] V [REDACTED]** narozená dne [REDACTED]
bytem [REDACTED]
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Kaplanem
sídlem Opletalova 1525/39, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Česká Republika - Ministerstvo spravedlnosti, IČO 00025429**
sídlem Vyšehradská 424/16, 128 10 Praha 2

o zaplacení 1 000 000 Kč

takto:

- I. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni částku 126 719 Kč, a to do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žaloba se v části, ve které žalobkyně požadovala zaplacení částky 873 821 Kč, zamítá.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 44 650 Kč, a to do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Tomáše Kaplana, advokáta, sídlem Opletalova 1525/39, 110 00 Praha 1.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou došlou soudu dne 13. 1. 2020 domáhala na žalovaném zaplacení částky 1 000 000 Kč jako náhrady nemajetkových újem způsobených nezákonným trestním stíháním a nepřiměřenou délkou řízení vedeného u Okresního soudu Praha - západ (dále jen „OS Praha-západ“) pod sp. zn. [REDACTED] (dále též jako „posuzované řízení“).

2. Žalobkyně uvedla, že usnesením ze dne 20. 4. 2016 bylo zahájeno její trestní stíhání pro zločin zpronevěry dle § 206 odst. 1, odst. 3, odst. 4 písm. b) trestního zákoníku, kterého se měla dopustit tím, že jako soudem ustanovená opatrovnice své nesvéprávné matky B. [redacted] V. [redacted] která byla omezena ve způsobilosti k právním úkonům rozsudkem OS Praha-západ, č. j. [redacted] a které byla ustanovena opatrovníci k hájení jejích zájmů usnesením OS Praha-západ sp. zn. [redacted] sjednala právní úkon - kupní smlouvu ze dne 7. 7. 2011, týkající se prodeje spoluvlastnického podílu nesvéprávné ve výši 1/2 na budově č. p. [redacted] obec [redacted] a na pozemku parc. č. st. [redacted] v obci [redacted] zapsáno na LV č. [redacted] Katastrálního úřadu pro Středočeský kraj, za sjednanou kupní cenu 550 000 Kč, přičemž následně uzavřela s kupující dohodu o snížení kupní ceny z 1 100 000 Kč na částku 700 000 Kč, kdy vyplacená částka ve výši 700 000 Kč jí byla svěčena a měla povinnost polovinu kupní ceny uhradit nesvéprávné, což neucínila, a tím měla nesvéprávné způsobit škodu ve výši 350 000 Kč. Již po zahájení trestního řízení a provedení nezbytných úkonů, zejména po výsledku žalobkyně jako obviněné, výsledku její matky jako poškozené a nejpozději po vyhotovení znaleckého posudku ze strany MUDr. CSc. Karla Hynka bylo zřejmé, že se nejedná o trestný čin, a to z důvodu vyloučení trestnosti (svolení poškozené) či přinejmenším z důvodu absence společenské nebezpečnosti a nezbytnosti aplikovat § 12 trestního zákoníku. I přes uvedené byla na žalobkyni podána obžaloba. Rozsudkem OS Praha-západ ze dne 4. 5. 2017 byla žalobkyně obžaloby zproštěna z důvodu, že v žalobním návrhu označený skutek nebyl trestným činem. K odvolání státního zástupce byl rozsudek usnesením Krajského soudu v Praze (dále jen „KS Praha“) ze dne 27. 6. 2017 zrušen a věc byla vrácena soudu prvního stupně. Rozsudkem OS Praha-západ ze dne 7. 9. 2017 byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání zločinu zpronevěry dle § 206 odst. 1, 3, 4 písm. b) trestního zákoníku a byl jí uložen trest odnětí svobody v trvání 12 měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 24 měsíců. Odvolání žalobkyně i státního zástupce byla usnesením KS Praha ze dne 21. 11. 2017 zamítnuta. K dovolání žalobkyně byly jak usnesení KS Praha, tak rozsudek OS Praha-západ zrušeny usnesením Nejvyššího soudu ČR (dále jen „NSČR“) ze dne 13. 6. 2018 a věc byla vrácena soudu prvního stupně k dalšímu projednání. NSČR napadená rozhodnutí zrušil, když došel ke shodným závěrům, které byly od počátku uváděny obhajobou, tedy že skutek není trestným činem, když je zřejmé, že zde byl dán souhlas poškozené, a pokud by se nejednalo o předchozí souhlas, jednalo by se o učebnicový příklad pro užití § 12 trestního zákoníku. Rozsudkem OS Praha-západ ze dne 20. 9. 2018 došlo opětovně ke zproštění žalobkyně. I proti tomuto rozsudku podal státní zástupce odvolání zcela nelogicky a v rozporu s vyjádřením Nejvyššího státního zastupitelství (dále jen „NSZ“), které bylo navíc takřka totožné s odvoláním proti prvnímu zprošťujícímu rozsudku, aniž by byl zohledněn další vývoj v řízení. Toto odvolání vzal státní zástupce před odvolacím soudem zpět a zprošťující rozsudek nabyl právní moci dne 29. 1. 2019. Z uvedeného je zřejmé, že proti žalobkyni bylo neoprávněně vedeno trestní stíhání, kdy měla i neoprávněně záznam v rejstříku trestů a nesprávným postupem byla opakovaně poškozována.
3. Způsobená nemajetková újma spočívá především v zásahů do osobnostní sféry žalobkyně, zejména ztížení jejího soukromého a rodinného života a společenského uplatnění. Trestný čin, který měla žalobkyně spáchat, jako i okolnosti, za kterých k němu mělo dojít, se bezprostředně dotýkaly jí, její rodiny i jejího zaměstnání, když se údajně měla dopustit trestného činu zpronevěry vůči své matce, která byla omezena ve svéprávnosti a které byla ustanovena jako opatrovnice, a to za situace, kdy se o matku řádně starala a podporovala ji zejména psychicky, ale i finančně. Pokud jde o jednotlivá zohledňovaná kritéria, žalobkyně uvedla, že byla stíhána pro zločin, za který hrozil trest odnětí svobody v délce 2 roky až 8 let, v průběhu trestního stíhání byla pravomocně odsouzena k trestu odnětí svobody v trvání 12 měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 24 měsíců. Žalobkyně vždy žila bezúhonným životem a po usnesení KS Praha ze dne 21. 11. 2017 měla záznam v rejstříku trestů, který výrazně zasáhl do její osobnostní sféry například tím, že se žalobkyně důvodně obávala o svoji práci (a s tím spojenou budoucí finanční situaci), když v případě potřeby hledání nové práce by

se jí těžko hledalo uplatnění, a to i na pozici servírky, kterou vykonává, s ohledem na povahu trestného činu, kdy z rejstříku trestů vyplývá pouze zločin zpronevěry bez uvedení dalších okolností. Záznam v rejstříku trestů byl zrušen až po cca 3/4 roce (tedy po více jak 1/4 zkušební doby) usnesením NSČR. Žalobkyně nicméně stále žila v nejistotě, jak bude ve věci rozhodnuto soudem prvního stupně. Tato nejistota byla založena zejména nestandardním postupem státního zástupce. Žalobkyně byla stíhána za zločin, který měla spáchat vůči své matce. O svou matku přitom pečuje, jak nejlépe může, a dále ji podporuje finančně, aby matce zajistila důstojný a spokojený život i přes její zdravotní omezení. Matka žalobkyně byla naopak poškozována jako údajná poškozovaná v souvislosti s vedením trestního stíhání vůči své dceři, což se projevilo zhoršováním jejího duševního stavu a toto bylo doloženo i v rámci řízení. Tato situace měla také negativní dopady na žalobkyni, která se navíc musela kromě svojí budoucnosti obávat i o zdraví své matky. I přes skutečnost, že od počátku trestního stíhání bylo zřejmé, že ke spáchání trestného činu nedošlo (rozhodnutí NSČR staví na obdobných důvodech, jaké byly uváděny již v rámci stížnosti proti zahájení trestního stíhání), spolupracovala žalobkyně s orgány činnými v trestním řízení ve značném rozsahu včetně spolupráce na zajištění své matky na úkonech trestního řízení tak, aby byla tato co nejméně zatěžována. Žalobkyně vynakládala nemalé finanční prostředky, aby mohla pro svou matku vždy zajet do místa jejího umístění - domov se zvláštním režimem ve [redacted] a nenechat ji vystavovat například zajištěním dopravy ze strany orgánů činných v trestním řízení či ustanoveného opatrovníka, což by mohlo nadále zhoršovat její stav. Trestní stíhání trvalo po dobu téměř 3 let, ačkoli bylo žalobkyni od počátku poukazováno na skutečnost, že ke spáchání trestného činu nedošlo. Délka řízení byla zároveň značně protažena nestandardním chováním státního zástupce, kdy je zejména zcela nepochopitelné odvolání proti poslednímu rozsudku OS Praha-západ, které bylo de facto kopií odvolání proti rozsudku prvnímu. Trestní stíhání mělo značný dopad na rodinný život žalobkyně, která je matkou dvou nezletilých dětí, kterým se v důsledku trestního stíhání nemohla věnovat v běžném rozsahu, když se musela účastnit úkonů trestního řízení, porad s obhájcem, zajišťovat účast své matky na úkonech a další. Trestní stíhání mělo dopad i na partnerský život žalobkyně. Žalobkyně čelila znepokojícím dotazům svých dětí, které se vyptávaly, co se s ní děje, jakož i hádkám s partnerem. Současně byla žalobkyně traumatizována trestním stíháním, když s ohledem na trestní sazbu, která může být za tento trestný čin uložena, a možnost uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody měla žalobkyně po celou dobu trestního stíhání strach o budoucnost. Žalobkyně a její partner živí dvě nezletilé děti a jejich příjem pokryje životní náklady její rodiny bez možnosti tvoření úspor. Žalobkyně tak čelila obavám nejen z povinnosti následně hradit náklady řízení, pokud by byla nespravedlivě odsouzena, když nebylo vyhověno její žádosti o bezplatnou obhajobu, ale také riziku nemožnosti sehnat zaměstnání. Žalobkyně vykonávala práci servírky a měla v úmyslu změnit zaměstnání, neboť v současném zaměstnání měla nižší výdělek. Změna zaměstnání ale po vydání odsuzujícího rozsudku nepřicházela v úvahu a žalobkyně měla strach, aby nepřišla o zaměstnání s ohledem na záznam v trestním rejstříku, navíc za zločin zpronevěry, kdy žalobkyně jako osoba na pozici servírky denně nakládá s financemi svého zaměstnavatele. Dále žalobkyně zdůraznila, že v rámci trestního řízení by nemělo docházet k poškozování poškozované, tj. matky žalobkyně. V daném případě tomu tak nejen nebylo, kdy z rozhodnutí státního zástupce docházelo k opakovaným výslechům poškozované a vyžadování její přítomnosti, ač bylo zjevné a doložené, že toto má negativní dopad na její psychiku. Poškozená pak byla samotným trestním stíháním poškozena více než skutkem, ve kterém byl spatřován trestný čin. Žalobkyně byla stíhána za jednání, které činila v nejlepším zájmu své rodiny, a to včetně své matky, údajně poškozované. Celé trestní stíhání tak narušilo i její důvěru v právní stát, když, ač od počátku bylo evidentní, že se nedopustila žádného trestného jednání, a naopak byla ze strany kupujících předmětné nemovitosti uvedena v omyl, kdy se tito na její úkor obohatili, byla to právě ona, kdo byl za údajnou trestnou činnost stíhán. Dále žalobkyně uvedla, že od samého počátku trestního stíhání měl i sám policejní orgán pochyby o oprávněnosti tohoto stíhání a ve věci konal dle pokynu státního zástupce. Soud prvního stupně žalobkyni při svém prvním

Shodu s prvopisem potvrzuje Barbora Dračková

rozhodování ve věci obžaloby zprostil, jelikož i on měl za to, že k trestné činnosti nedošlo, kdy ke změně rozhodnutí došel až po zrušení svého rozhodnutí ze strany soudu odvolacího. OS Praha-západ následně zprostil žalobkyni obžaloby, a to s odůvodněním ztotožňujícím se se závěry NSČR a NSZ, které vycházely ze skutečností uváděných ze strany obhajoby od samotného počátku, kdy tato tvrzení byla podložena nepochybnými důkazy minimálně od skončení přípravné fáze trestního řízení. Státní zástupce se přesto v rozporu s názorem NSZ na posouzení skutku na místě odvolal a odvolání odůvodnil až po necelých dvou měsících od vynešení zprošťujícího rozsudku, kdy se obsah odvolání ze značné části shodoval (a to doslova) se zněním odvolání proti prvnímu zprošťujícímu rozsudku. Odvolání pak bylo až po dalších 4 měsících vzato ze strany státního zastupitelství zpět, čímž bylo řízení neúměrně a zcela zbytečně prodlouženo, ač bylo zjevné, že již od svého prvopočátku mělo být zastaveno. Postup státního zastupitelství je pro žalobkyni zcela nepochopitelný a má za to, že jednáním státního zastupitelství mohlo být zasaženo i do jejích základních lidských práv.

4. Žalobkyně tak shrnula, že byla po celou dobu trestního stíhání, které navíc trvalo nepřiměřeně dlouhou dobu, vystavena obrovskému stresu a nejistotě. Postup státního zástupce a celý průběh řízení navíc značně ovlivnil víru žalobkyně v právní stát, zejména za situace, kdy bylo od začátku trestního stíhání zřejmé, že se o trestný čin nejedná, a i přes tuto skutečnost státní zástupce podával opravné prostředky. Nemajetkovou újmu, která jí byla způsobena nezákonným trestním stíháním a jeho nepřiměřenou délkou, požadovala žalobkyně nahradit v penězích, a to částkou 1 000 000 Kč. Takto specifikovaný nárok žalobkyně uplatnila u žalovaného přípisem ze dne 21. 5. 2019, žalovaný však stanoviskem ze dne 19. 11. 2019 odškodnění zamítl s odůvodněním jednotlivých tvrzení tak, že tvrzení žalobkyně jsou obecná nebo že v nich žalobkyně újmu netvrdí. Dále žalovaný konstatoval, že vůči žalobkyni byla v posuzovaném řízení vydána nezákonná rozhodnutí, za která se žalobkyni omluvil s konstatováním, že toto považuje za dostatečnou satisfakci. U takřka 3letého trestního stíhání a třičtvrtě roku záznamu v trestním rejstříku nelze dle žalobkyně pouhou omluvu považovat za dostatečnou, a to zejména za situace, kdy absence trestnosti byla zjevná od samého počátku, proto se žalobkyně podanou žalobou domáhala zaplacení částky 1 000 000 Kč.
5. Následně žalobkyně své nároky upřesnila tak, že požaduje zaplacení částky 800 000 Kč jako náhrady za nemajetkovou újmu způsobenou nezákonným trestním stíháním a částky 200 000 Kč jako náhrady nemajetkové újmy za nepřiměřenou délku řízení. Pokud jde o újmu způsobenou délkou řízení, žalobkyně uvedla, že má za to, že učinila, co bylo v jejích silách, aby řízení bylo co nejrychleji skončeno, zatímco bylo celé řízení prodlužováno šikanózním postupem státního zástupce, který nejenže ignoroval zjevnou nezákonnost trestního stíhání, ale nedbal ani pokynu NSZ, které ve vyjádření k dovolání jednoznačně shledalo, že je zcela jednoznačné, že se nejedná a nemůže jednat o trestný čin, a i přesto podal opětovně odvolání proti zprošťujícímu rozsudku, které následně vzalo nadřízené státní zastupitelství před soudem zpět. Tímto postupem se tak řízení zcela zbytečně a nepřiměřeně protáhlo o další 4 měsíce. Žalobkyně má za to, že věc nebyla složitá, vzhledem k již na počátku trestního stíhání jednoznačné absenci protiprávnosti. Předmět řízení měl pro žalobkyni navíc velký význam, když se přímo dotýkal její rodiny. Ačkoliv nejspíše po provedení prvního výsledku poškozené bylo jednoznačné, že k trestné činnosti nedošlo, bylo proti žalobkyni vedeno trestní řízení po dobu takřka 3 let, kterou je tak nezbytné považovat za nepřiměřenou délku, když s ohledem na postup státního zástupce nelze dobu řízení považovat za přiměřenou. V rámci náhrad za nepřiměřenou délku řízení jsou běžně ukládány náhrady ve výši 25 000-30 000 Kč za tok řízení, žalobkyně je však toho názoru, že by tato částka měla být navýšena, a to nejen s ohledem na inflaci, ale zejména s ohledem na specifičnost nepřiměřenosti řízení, kdy tato nebyla způsobena nečinností či zdlouhavostí justice, ale popsáním postupem státního zastupitelství.
6. Pokud jde o újmu způsobenou trestním stíháním, žalobkyně vyjádřila přesvědčení, že její případ není plně srovnatelný s jinými případy nezákonného stíhání, když v daném případě byla

nezákonnost stíhání zjevná od samého počátku a kdy s výjimkou státního zastupitelství byly o absenci trestné činnosti přesvědčeny i orgány činné v trestním řízení (Policie ČR, soud prvního stupně). Stran porovnání pak žalobkyně odkázala na rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „MS Praha“), sp. zn. [REDAKCE] kdy byla přiznána částka 1 440 000 Kč. V tomto případě byly shledány dopady do osobního a rodinného života a profesní dopady. Žalobkyně ve svém případě shledává dopady do osobního a rodinného života i profesní dopady trestního stíhání obdobně. Přestože případ žalobkyně nebyl medializován, jednalo se v jejím případě o trestní stíhání pro trestný čin, který měla žalobkyně spáchat vůči své nemocné matce v roli její opatrovnice, což okolí žalobkyně vnímalo jako velice společensky škodlivý trestný čin. Osobnostní sféra žalobkyně byla narušena v oblasti pověsti, současně došlo k narušení důvěry v právní stát, když v rámci stíhání bylo zjištěno, že žalobkyně se sama stala obětí podvodu, a na místo to, aby došlo k prošetření této skutečnosti, bylo pokračováno ve stíhání za čin, kterého se měla dopustit vůči své matce. Narušení v oblasti rodinného života již bylo popsáno. Pokud jde o zásahy do profesního života, žalobkyně připouští, že se nejednalo o tak významný zásah jako v porovnávaném případě (i z toho důvodu požaduje nižší částku), když by její možné výdělkové poměry nedosahovaly takové výše, jako by mohly u advokátního koncipienta, nicméně ji skutečnost, že měla značnou dobu záznam v rejstříku trestů za zpronevěru, nejen znemožnilo změnu zaměstnání, respektive přesun k novému zaměstnavateli, ale zejména se začala obávat o případnou ztrátu zaměstnání. Fluktuace zaměstnanců v rámci gastronomického odvětví je zcela běžnou záležitostí, avšak s ohledem na každodenní práci s penězi zaměstnavatele by v případě ztráty zaměstnání nebyla na novou pozici přijata. Žalobkyně tak měla i oprávněný strach o budoucnost, když by v případě ztráty zaměstnání neměla finanční prostředky na výchovu svých dětí. Dále žalobkyně odkázala na rozhodnutí Krajského soudu v Brně (dále jen „KS Brno“), sp. zn. [REDAKCE] kterým bylo poškozenému přiznáno 339 000 Kč za trestní stíhání trávající podstatně kratší dobu (14 měsíců), než byla doba trvání trestního stíhání žalobkyně (33 měsíců). V tomto případě se také jednalo o trestní stíhání za trestný čin proti rodinnému příslušníku, který měl za následek odsouzení poškozeného jeho okolím obdobně, jako v případě žalobkyně. V případě žalobkyně však bylo společenské odsouzení ještě větší, když poškozenou měla být nemocná matka a žalobkyně vykonávala roli jejího opatrovníka. Tedy ačkoli se žalobkyně o matku řádně starala a dělala vše, co mohla, aby se její zdravotní stav zlepšil, byla stíhána za pravý opak. Žalobkyně byla navíc i pro tento trestný čin pravomocně odsouzena, což zvýšilo i intenzitu společenského odsouzení žalobkyně.

7. Žalovaný žalobou uplatněný nárok neuznal a navrhl zamítnutí žaloby. Žalovaný potvrdil, že u něho žalobkyně dne 21. 5. 2019 (žádostí ze dne 20. 5. 2019) uplatnila z důvodů uvedených v žalobě požadavek na zaplacení částky 1 000 000 Kč. K výzvě žalovaného ze dne 18. 10. 2019 k upřesnění újmy, kterou požaduje nahradit, popř. rozdělení požadované náhrady v případě požadavku na odškodnění dvou újem, a k doplnění konkrétních tvrzení ve vztahu k újmě způsobené trestním stíháním a doložení dokladů prokazujících vznik a závažnost takovéto nemajetkové újmy, žalobkyně přípisem ze dne 31. 10. 2019 rozdělila částku tak, jak bylo uvedeno v doplnění žaloby, ve zbytku pak toliko odkázala na již podanou žádost a rozsudek NSČR sp. zn. 30 Cdo 3731/2011. Žádost byla vyřízena stanoviskem ze dne 19. 11. 2019, kterým byla žádost ohledně požadavku na náhradu nemajetkové újmy z titulu nesprávného úředního postupu (nepřiměřené délky řízení) shledána nedůvodnou pro absenci odpovědnostního titulu. Pokud jde o požadavek na náhradu nemajetkové újmy z titulu nezákonného rozhodnutí, byla žádost žalobkyně shledána částečně důvodnou, když žalobkyni bylo poskytnuto zadostiučnění ve formě konstatování, že v posuzovaném řízení byla vůči žalobkyni vydána nezákonná rozhodnutí ve smyslu § 8 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. (za která jsou v daném případě považována usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 20. 4. 2016 a rozsudek OS Praha-západ ze dne 7. 9. 2017 ve spojení s usnesením KS Praha ze dne 21. 11. 2017), za což se žalovaný žalobkyni omluvil. Zejména pro nedoplnění konkrétních tvrzení a nepodložení uplatněného nároku žalobkyně žalovaný v rámci mimosoudního projednání tohoto nároku dospěl k závěru, že nebyly splněny

Shodu s prvopisem potvrzuje Barbora Dračková

podmínky pro přiznání zadostiučinění v peněžní formě s tím, že konstatování nezákonného rozhodnutí spolu s poskytnutou omluvou považuje za dostatečnou satisfakci.

8. Po podrobné rekapitulaci průběhu posuzovaného řízení žalovaný uvedl, že délka posuzovaného řízení činila cca 2 roky a 11 měsíců (resp. do právní moci 2 roky a 9 měsíců). Věc byla řešena po stránce věcné v rámci řízení přípravného (což je specifikum trestních řízení) a následně opakovaně na dvou stupních soudní soustavy a jedenkrát u NSČR. Ze spisového materiálu bylo žalovaným zjištěno, že jak orgány přípravného řízení, tak soudy postupovaly v řízení plynule (jednotlivé úkony byly prováděny průběžně) a bez průtahů (období nečinností), když bylo vždy pružně reagováno na konkrétní nastalou situaci. Věc byla po skutkové i právní a procesní stránce průměrně složitá (ve věci byli vyslýcháni svědci v řádu jednotek; byl vyhotoven znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie na poškozenou a zároveň zajištěn další znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie na poškozenou; byli vyslýcháni oba znalci; byly shromažďovány a prováděny listinné důkazy). Žalovaný po prostudování příslušného spisového materiálu, po seznámení se s okolnostmi případu i s ohledem na relevantní judikaturu vnitrostátních soudů a Evropského soudu pro lidská práva a zákonná kritéria dospěl v rámci mimosoudního projednání nároku žalobkyně na náhradu nemajetkové újmy způsobené nepřiměřenou délkou řízení k závěru, že v daném případě nedošlo k nesprávnému úřednímu postupu ve smyslu § 13 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. (ve věci nebyly shledány průtahy a celková délka řízení nebyla shledána nepřiměřenou konkrétním okolnostem řešené věci). Na těchto závěrech žalovaný i nadále plně setrvává s tím, že žalobkyni požadované zadostiučinění z titulu tvrzené nepřiměřené délky posuzovaného řízení považuje za nepodstatné a nemající oporu ani v konkrétních okolnostech případu a ani v příslušné právní úpravě a judikatuře k této se vztahující. Jakkoli žalovaný daný nárok neuznává již z důvodu absence odpovědnostního titulu, konstatoval pro úplnost, že mu není vůbec zřejmé, jak žalobkyně dospěla k částce 200 000 Kč (což představuje cca částku 68 500 Kč/rok řízení) a jak dospěla k závěru, že "v rámci náhrady za nepřiměřenou délku řízení jsou běžně ukládány náhrady ve výši 25 000 Kč-30 000 Kč/rok řízení", kdy ani jedno z uvedených tvrzení nemá žádnou oporu ani v zákonné úpravě a ani v konstantní judikatuře (stov. sjednocující stanovisko NSČR sp. zn. Cpjn 206/2010). Žalovaný tak shrnul, že výslovně sporuje existenci odpovědnostního titulu (tvrzeného nesprávného úředního postupu spočívajícího v nepřiměřené délce řízení), existenci újmy na straně žalobkyně, jakož i závažnost tvrzené újmy a z této vyplývající požadované formy i výše zadostiučinění a existenci příčinné souvislosti mezi prvními dvěma předpoklady.
9. Pokud jde o nárok na náhradu nemajetkové újmy způsobené trestním stíháním, žalovaný uvedl, že žalobkyně byla stíhána pro skutek kvalifikovaný jako zločin zpronevěry dle § 206 odst. 1, 3, 4 písm. b) trestního zákoníku, kdy za tento sice dle trestního zákoníku hrozí trest odnětí svobody na 2 – 8 let, ale žalobkyni žádný takovýto, resp. vůbec nepodmíněný trest odnětí svobody nehrozil (viz závěrečné řeči státního zástupce a rozsudek OS Praha-západ ze dne 7. 9. 2017 ve spojení s usnesením KS Praha ze dne 21. 11. 2017. Zločin zpronevěry je trestným činem proti majetku. Ve věci nešlo o trestnou činnost, která by byla spojena se zásadním/maximálním společenským odsouzením (na rozdíl např. u trestných činů proti životu či lidské důstojnosti). Délku řízení žalovaný hodnotí jako přiměřenou okolnostem řešené věci. Pokud pak jde o samotný vznik nemajetkové újmy, je na žalobkyni, aby vznik újmy, jakož i konkrétní zásahy do některé z částí své osobnostní sféry tvrdila a prokázala. Zároveň je na žalobkyni, aby tvrdila a prokázala závažnost konkrétního zásahu a intenzitu vzniku té které újmy. Těmto povinnostem žalobkyně dle žalovaného nedostála. K jednotlivým tvrzením žalobkyně pak žalovaný namítl:
- „žalobkyně měla cca půl roku záznam v rejstříku trestů, který výrazně zasáhl do její osobnostní sféry“ + „matka žalobkyně byla jako poškozená v souvislosti s vedením trestního stíhání vůči žalobkyni naopak poškozována, kdy se toto projevilo i na zhoršení jejího duševního stavu, což mělo negativní dopady i na žalobkyni“ + „vedení trestního řízení po dobu tří let s hrozbou odnětí svobody v délce 8 let bylo pro žalobkyni traumatizující, a to s ohledem na skutečnost, že se věc týkala rodiny“ + „trestním stíháním bylo značně

Shodu s prvopísem potvrzuje Barbora Dračková

zasaženo do soukromého a rodinného života žalobkyně, jakož i do psychiky žalobkyně, současně byla narušena i pracovní sféra“ – „žalobkyně je matkou dvou nezletilých dětí, kterým se v důsledku trestního stíhání nemohla v běžném rozsahu věnovat, když se účastnila úkonů trestního řízení a porad s advokátem, zajišťovala účast své matky na úkonech trestního řízení, trestní stíhání mělo dopad na partnerský život“ + „dopad do sféry profesní spočíval v tom, že žalobkyně vykonávala práci servírky, kdy měla v úmyslu sehnat si práci na jiném místě, jelikož v současné práci měla nižší výdělek, což po vydání odsuzujícího rozsudku nepřicházelo v úvahu s obledem na záznam v trestním rejstříku“ + „postupem státního zastupitelství mohlo dojít k zásahu do základních lidských práv žalobkyně“ – jde o obecné tvrzení, zcela postrádající informaci o jakýchkoli konkrétních zásazích či potížích, které měla žalobkyni daná skutečnost způsobit,

„žalobkyně měla obavy z uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody, kdy byla stíhána za jednání, které činila v nejlepším zájmu své rodiny, včetně své matky“ – případná takováto obava byla nepodložena, kdy jde opět o velmi obecné tvrzení zcela postrádající informaci o jakýchkoli konkrétních zásazích, které mělo žalobkyni trestní stíhání způsobit,

„trestní stíhání mělo dopad do psychické stránky, když žalobkyně měla obavy i o případnou budoucí finanční situaci své rodiny, s tím, že s partnerem žijí dvě nezletilé děti a jejich příjem pokrývá životní náklady jejich rodiny bez možnosti tvoření nějakých vyšších úspor, eventuálních následků nespravedlivého odsouzení a riziku nemožnosti sehnat zaměstnání“ – jde o veskrze obecná tvrzení zcela postrádající informaci o jakýchkoli konkrétních vzniklých zásazích, přičemž úvahy „co by, kdyby“ jsou veskrze spekulativní a irelevantní, nadto zcela nedoložené, navíc v této souvislosti nelze přehlédnout skutečnost, že žalobkyně disponovala částkou v řádu statisiců za prodej nemovitosti,

„žalobkyně byla stíhána za zločin, kterého se měla dopustit vůči své matce, kterému má velmi ráda a naopak dělá vše proto, aby se o ni postarala co nejlépe, jak může a finančně jí celou dobu podporuje, jak jen je to možné, aby mohla vést důstojný a spokojený život i přes omezení duševního stavu, v jehož důsledku byla omezena na svéprávnosti“ + „žalobkyně spolupracovala s orgány činnými v trestním řízení, včetně zajištění poškození – její matky – na úkonech trestního řízení, na což žalobkyně vynakládala nemalé finanční prostředky“ – žádná nemajetková újma není žalobkyni tvrzena,

„žalobkyně byla poškozenou, a to ze strany kupujících předmětné nemovitosti, když ti ji uvedli v omyl a připravili ji o nemalé finanční prostředky, čímž se státní zastupitelství nezaobíralo“ – nemá žádnou souvislost s trestním stíháním žalobkyně, a nadto není žádná nemajetková újma tvrzena,

„trestním stíháním žalobkyně byla poškozována její matka“ – jde o osobu odlišnou od žalobkyně.

Žalovaný se neztotožňuje s tvrzením žalobkyně, že věc byla od počátku naprosto jednoznačná, kdy žalovaný poukazuje na rozdílné právní hodnocení věci ze strany soudů různých stupňů, kdy na věc bylo lze nahlížet z různých úhlů a zjištěné skutečnosti hodnotit různým způsobem. To, že v konečném důsledku byla žalobkyně obžaloby zproštěna, neboť převládl jeden právní názor na hodnocení věci nad názorem druhým, pak v žádném případě nelze hodnotit tak, že „vše bylo od počátku jasné a jednoznačné“. Dále žalovaný namítl, že trestní oznámení v dané věci bylo podáno ze strany Okresního soudu v Chomutově (dále jen „OS Chomutov“), a to opatrovnického senátu, když žalobkyně jakožto opatrovnice své matky, omezené ve způsobilosti k právním úkonům tak, že není způsobilá nakládat s majetkem, jehož cena přesahuje částku 3 000 Kč, stejně jako měsíční mzdou a důchodem přesahujícím částku 3 000 Kč, nekomunikovala s opatrovnickým soudem, a to ani na vícere urgence soudu, ač k tomu byla povinna, tomuto dokonce ani nesdělila (natož aby si tuto změnu nechala soudem schválit), že došlo ke změně kupní smlouvy a kupní ceny oproti kupní smlouvě a kupní ceně, která byla schválena rozsudkem OS Chomutov ze dne 4. 1. 2012.

10. Dále žalovaný namítl, že žalobkyni uváděná soudní rozhodnutí jsou naprosto nepoužitelná jako srovnávací judikatura v této věci, neboť nynější případ žalobkyně a případy řešené v odkazovaných řízeních jsou diametrálně odlišné. Rozsudek MS Praha č. j. [REDAKCE] byl jednak zrušen rozsudkem NSCR č. j. 30Cdo 3942/2016-457, jednak případ v daném řízení řešený nemá žádné styčné body s nyní řešeným případem, neboť v odkazovaném řízení šlo o trestní řízení – stíhání žalobce pro trestný čin podvodu s trestní sazbou 5 – 12 let odnětí svobody (trestní stíhání bylo vedeno v souvislosti s krachem Universal banky), byl prokázán zásah do

profesní sféry žalobce (nebyl z důvodu trestního stíhání zapsán do seznamu advokátů; došlo k omezení jeho odborné publikační činnosti a aktivit v akademické oblasti; trestní stíhání žalobce mělo negativní dopad na jeho podnikatelské aktivity), byl prokázán zásah do rodinného života (došlo k rozvodu manželství, které trvalo více než 20 let), případ byl v podstatě po celou dobu trestního řízení široce medializován jak v lokálním, tak celostátním tisku, a to včetně zadržení a vazebního stíhání žalobce (které trvalo 412 dnů), kdy následky široké medializace se negativně projevily ve společenské pověsti a cti žalobce (což bylo taktéž prokázáno), tj. došlo k narušení společenských aktivit žalobce (přičemž před trestním stíháním byl žalobce osobou s rozsáhlými společenskými a podnikatelskými aktivitami) a mělo to negativní dopad i na další členy rodiny žalobce, trestní stíhání žalobce trvalo cca 12 let a bezmála 11 měsíců. Ani případ řešený v rozsudku KS Brno č. j. [REDAKCE] nemá žádné styčné body s nyní řešeným případem. V odkazovaném řízení šlo o stíhání žalobce pro trestný čin – zvláště závažný zločin těžké ublížení na zdraví s následkem smrti (§ 145 odst. 1, 3 trestního zákoníku) s trestní sazbou 8 – 16 let odnětí svobody (když žalobce byl stíhán pro to, že měl úmyslně fyzicky napadnout svého strýce, kdy na následky tohoto napadení měl jeho strýc zemřít), byl prokázán zásah do profesní sféry žalobce (žalobce pracoval jako OSVČ a jeho činnost byla spojena i s důvěrou v jeho osobu, o což v důsledku trestního stíhání přicházel a částečně u některých subjektů zcela přišel, čímž došlo k razantnímu poklesu zakázek, které dostával), byl prokázán zásah do rodinného života (došlo k rozpadu partnerského vztahu; došlo k potížím s bývalou manželkou, která žalobci odmítala “půjčovat” jeho syna; došlo k úplnému rozpadu rodinných vztahů ve směru k části rodiny, z níž pocházel zemřelý strýc – bratr matky žalobce), případ byl v podstatě po celou dobu trestního řízení široce medializován jak v lokálním, tak celostátním tisku, kdy následky široké medializace se negativně projevily ve společenské pověsti a cti žalobce, kdy tato utrpěla i tím, že žalobce žil v malé obci o cca 1 000 obyvatelích a “všichni kauzu řešili” (což vyústilo ve vyloučení žalobce z veřejného života obce, z kulturních, sportovních a společenských akcí a žalobce byl nucen žít z ústraní; zároveň byl žalobce vystaven nepřátelským náladám okolí a/či ignoraci ze strany sousedů a spoluobčanů), tj. došlo k narušení společenských aktivit žalobce, žalobce přišel o řadu přátel a známých (tito se od něj v důsledku jeho trestního stíhání odvrátili); byl předmětem slovních ataků (v restauraci na obědě, na vrata mu kdosi napsal, že je vrah, chodily mu anonymní SMS v obdobném duchu), trestní stíhání mělo negativní dopad na zdravotní stav žalobce (což bylo prokázáno lékařskými zprávami) a mělo to negativní dopad i na další členy rodiny žalobce; trestní stíhání žalobce trvalo cca 1 rok a bezmála 2 měsíce. Žalovaný zároveň konstatoval, že dané rozhodnutí je vybočující z konstantní judikatury vztahující se k nárokům na náhradu nemajetkové újmy z titulu nezákonného rozhodnutí (o zahájení trestního stíhání) ve smyslu poskytnutí dosti vysokého finančního zadosťučnění, kdy tato skutečnost byla krajským soudem odůvodněna tím, že trestním stíháním bylo velmi závažně (a v některých ohledech nenávratně) zasaženo do v podstatě všech složek osobnostní sféry žalobce.

11. S ohledem na vše uvedené žalovaný setrval na svém stanovisku zaujatém již v rámci předběžného projednání nároku, tj. že poskytnuté zadosťučnění ve formě konstatování nezákonného rozhodnutí spolu s poskytnutou omluvou je možno považovat za dostatečnou satisfakci.
12. Žalobkyně v reakci na obranu nesouhlasila, že by omluva byla skutečně dostatečnou kompenzací nemajetkové újmy, která jí byla způsobena. V obdobných případech nezákonného trestního stíhání bývá shledán nárok na přiznání finanční kompenzace za způsobenou nemajetkovou újmu i tehdy, nedošlo-li trestní řízení do fáze podání obžaloby a následného soudního řízení. Je tak zjevné, že za situace, kdy nejen že proběhlo celé trestní řízení, ale žalobkyně byla dokonce pravomocně odsouzena, a po dobu asi jednoho roku měla záznam v trestním rejstříku, kdy byla podmíněně odsouzena k trestu odnětí svobody, ač od samého počátku trestního stíhání bylo zjevné, že se nejedná o trestný čin, nelze pouhou omluvu považovat za dostatečnou. Žalobkyně je přesvědčena, že její případ je učebnicovým příkladem pro nutnost finanční kompenzace nemajetkové újmy, neboť celé trestní stíhání bylo od počátku jasně bezpředmětné a s dalším

postupem věci šikanózní ze strany státního zastupitelství, když se v již v jeho průběhu ukázalo, že k žádnému trestnému činu ze strany žalobkyně nedošlo. Žalovaný zcela nepokrytě zlehčuje vážnost celé situace, když trestný čin zpronevěry označuje za čin, který není ve společnosti podle něho dostatečně odsuzovanou trestnou činností na to, aby mohlo dojít ke společenskému odsouzení při obvinění a následném odsouzení, a na to, aby mohlo dojít k zásahu do osobnostní sféry člověka, který je odsouzen neprávem. Toto jsou ze strany žalovaného ničím nepodložená a velmi obecná tvrzení, která jsou navíc z pohledu žalobkyně alarmující, pokud se skutečně žalovaný domnívá, že zpronevěra není společensky odsuzovanou činností, jak z jeho vyjádření vyznívá. Žalobkyně popřela jakoukoliv snahu prodloužit předmětné řízení či se řízení vyhýbat, když v jejím zájmu bylo naopak řízení co nejdříve ukončit. Pokud z trestního spisu vyplývají problémy s doručováním rozsudku a jiných listin, nebyly tyto způsobené žalobkyní, ale doručovací poštou (nebyla vhazována oznámení o doručení podání apod.), kdy tyto problémy byly odstraněny až po přestěhování žalobkyně a změně doručovací pošty. Žalobkyně se nikdy trestnímu řízení ani doručování nevyhýbala, a pokud jí bylo skutečně oznámeno doručení přípisu na poště, vždy si jej vyzvedla. Současně pokud se například o konaném úkonu - hlavním líčení dozvěděla od obhájce, vždy se ho rádně zúčastnila, případně se vzdala práva na přípravu. V jednom z případů soud využil i doručování přes obhájce, kdy v takovém případě okamžitě poskytla nezbytnou součinnost, aby si vyzvedla doručené listiny a dokument mohl být označen za doručený. Nelze tak ani okrajově dovozovat, že by případné průtahy a délka řízení byla způsobena žalobkyní, když to byla právě žalobkyně, která dopomáhala k urychlení řízení zajišťováním svědkyně - své matky na vyšetřovacích úkonech, na úkonech soudu či znaleckých vyšetřeních, kdy bez její součinnosti by se celé řízení s velkou pravděpodobností značně protáhlo a její matce by způsobovalo ještě větší újmu, a to i přes to, že v této souvislosti žalobkyně musela vynaložit pro ni ne zcela nepostradatelné finanční prostředky. Dále žalobkyně zdůraznila, že na rozdíl od mnoha jiných případů nezákonného trestního stíhání, jimž byla poskytnuta náhrada nemajetkové újmy často v několikanásobně vyšší výši, než žalobkyně požaduje, došlo v jejím případě nejen k nezákonnému trestnímu stíhání, ale rovněž i k nezákonnému odsouzení a uložení trestu byl podmíněně odloženého. Tato skutečnost nejen zvýšila zásah do její pověsti, když na ní bylo hleděno jako na kriminálnici, ale zejména do její psychické stránky, kdy se musela vyrovnat s odsouzením, kdy tento zásah je jednoznačně citelnější, než pokud by došlo pouze k zahájení stíhání a projednání u soudu. Žalobkyně měla po odsouzení obavy, že by mohla jít do vězení (žalobkyně není znalá trestního práva, a měla tak obavy, že i v případě například způsobení dopravní nehody, která se může stát každému například v důsledku přehlédnutí či slepého bodu, by mohla jít do vězení). Dle názoru žalobkyně, je nezákonné odsouzení větší újmou, když došlo k porušení základních lidských práv než pouhé nezákonné trestní stíhání, a tedy za tuto dobu, kdy byla pravomocně odsouzena, by jí měla náležet vyšší satisfakce i než v případě umístění do vazby, když po tuto dobu byla považována za vinnou, ačkoliv žádný trestný čin nespáchala, a ačkoliv nedošlo k výkonu faktického trestu, dochází k újmě i samotným odsouzením a plynutím doby podmíněného odkladu. Současně s ohledem na odsouzení byla žalobkyně povinna k náhradě nákladů řízení, kdy jí nebylo vyhověno s žádostí o bezplatnou obhajobu s odůvodněním, že je vlastníkem několika pozemků. Tyto pozemky jsou však ve spoluvlastnictví s její matkou, kdy žalobkyně měla obavy tyto pozemky prodávat, když měla obavy ohledně případných dopadů, když jí prodej nemovitosti dostal právě do těchto potíží. Žalobkyně tak byla vystavena situaci, kdy musela státu uhradit finanční prostředky, které byly nad její poměry, a musela si tyto vypůjčit, jelikož měla obavy, aby se nedostala do dalších problémů, jako je například exekuční řízení apod. Obavy o ekonomickou situaci rodiny se tak rovněž promítly do jejího psychického stavu znásobené obavami z problémů, které vyplývaly ze záznamu v jejím trestním rejstříku za zločin zpronevěry. Zásah do její pověsti byl rovněž umocněn tím, že žalobkyně nejen žila na malém městě - [REDAKCE] ale rovněž o jejím stíhání se vědělo v domově ve [REDAKCE] kde je umístěna její matka, kdy žalobkyně měla oprávněné obavy, co si o ní asi musí myslet. Současně se o trestním stíhání vědělo i v obci [REDAKCE] a okolních obcích, kde se nachází předmětná

Shodu s prvopisem potvrzuje Barbořa Dračková

nemovitost a kde žalobkyni znali, když sem jezdila za babičkou. Současně v této věci figurovali jako svědci pan K. [redacted] který má mnoho společných známých se žalobkyní, a i další osoby. Pověst žalobkyně byla rovněž narušena i v tehdejší zaměstnání, když při problémech s doručováním ze strany České pošty byla v jednom z případů kontaktována prostřednictvím policejních orgánů přímo v zaměstnání.

13. Na základě provedeného dokazování učinil soud následující skutková zjištění:
14. OS Chomutov podal dne 3. 6. 2015 trestní oznámení s tím, že k návrhu žalobkyně jako opatrovníka B.V. [redacted] schválil rozsudkem ze dne 4. 1. 2012 za B.V. [redacted] právní úkon - kupní smlouvu, kterou měla B.V. [redacted] prodat svůj spoluvlastnický podíl o velikosti 1/2 na shora uvedených nemovitostech kupující L.V. [redacted] za částku 550 000 Kč (druhou polovinu nemovitostí prodávala stejnou kupní smlouvou L.V. [redacted] za stejnou částku žalobkyně). Následně OS Chomutov opakovaně vyzýval žalobkyni, aby doložila, že B.V. [redacted] byla vyplacena kupní cena za prodej nemovitostí ve výši 550 000 Kč, na což žalobkyně nereagovala buď vůbec, anebo neurčitým způsobem. V mezidobí OS Chomutov ověřil, že na jméno B.V. [redacted] není veden žádný účet a nemá žádnou vkladní knížku, současně ale též ověřil, že v domově ve [redacted] kde B.V. [redacted] žije, je kontakt se žalobkyní jako opatrovníkem na velmi dobré úrovni, B.V. [redacted] je se žalobkyní v každodenním telefonickém kontaktu a jezdí k žalobkyni domu na několikadenní návštěvy. Dále OS Chomutov zjistil z katastru nemovitostí, že prodej nemovitostí L.V. [redacted] byl na základě schválené smlouvy zavkládován v únoru 2012 a v březnu 2012 byl zavkládován prodej předmětných nemovitostí L.V. [redacted] manželům D. [redacted] a to na podkladě kupní smlouvy s cenou 1 200 000 Kč. Následně byla k žádosti OS Chomutov žalobkyně vyslechnuta dne 6. 5. 2015 u OS Praha-západ, kde uvedla, že nemovitostí byla z důvodu špatného stavu nucena prodat pouze za 700 000 Kč a že částku 350 000 Kč nemůže B.V. [redacted] vyplatit, protože měla s nemovitostmi před prodejem velké náklady, kdy vše dotovala ze svého. K tomu předložila Dohodu o vrácení části kupní ceny ze dne 1. 3. 2012, kterou uzavřely žalobkyně, B.V. [redacted] a L.V. [redacted]. OS Chomutov v trestním oznámení zdůraznil jednak, že dohoda mu nebyla nikdy předložena ke schválení, jednak že ani po třech letech od prodeje nemovitostí nebyly B.V. [redacted] vyplaceny prostředky z kupní smlouvy. K trestnímu oznámení byly připojeny mj. rozsudek ze dne 4. 1. 2012 a schválená kupní smlouva na prodej nemovitostí za částku 1 100 000 Kč, resp. 2x 550 000 Kč, dohoda o vrácení části kupní ceny, dle které byla kupní cena nemovitostí snížena na částku 700 000 Kč, a protokol sepsaný dne 6. 5. 2015 u OS Praha-západ, kdy žalobkyně též uváděla, že ve lhůtě 1 měsíce doloží založení účtu na jméno B.V. [redacted] kam jí složí částku z prodeje nemovitostí, resp. bude se snažit matce dluh splácet, protože je aktuálně v obtížné životní situaci, má 2 děti, je bez práce a bude pracovat až od června, a tak neví, jestli zvládne částku uložit najednou. Žalobkyně též žádala o zproštění funkce opatrovníka a ustanovení jiného majetkového opatrovníka B.V. [redacted]. Závěrem žalobkyně zdůraznila, že má matku ráda, 20 let se o ni starala, bete si ji domů a nadále ji bude v ústavu navštěvovat. V žádném případě nechce matku okrást o peníze, které jí náleží z prodeje nemovitostí. Dne 19. 6. 2015 podávala vysvětlení L.V. [redacted] která uvedla, že o nemovitostech se dozvěděla od známého pana K. [redacted] který zná žalobkyni. Byla podepsána kupní smlouva a přes pana K. [redacted] vyplatila žalobkyni zálohu 2x 50 tis. Kč. Pak probíhalo schválení smlouvy u soudu. Následně se byl na nemovitosti podívat manžel L.V. [redacted] s nějakým odborníkem ve stavebnictví a zjistili, že nejsou v moc dobrém stavu. Jelikož za tohoto stavu neměli o nemovitosti za cenu 1,1 mil. Kč zájem, dohodli se se žalobkyní na slevě a konečné ceně 700 tis. Kč a uzavřeli dohodu o vrácení části kupní ceny. L.V. [redacted] pak žalobkyni doplatila 600 tis. Kč převodem na účet a více již s ní nebyla v kontaktu. Zda byla dohoda schválena soudem a jak se žalobkyně vyrovnala s B.V. [redacted] L.V. [redacted] nevěděla, nemovitosti následně prodala manželům D. [redacted]. Dne 25. 6. 2015 podávala vysvětlení žalobkyně, která uvedla, že nemovitosti zdědily s matkou napůl po otci žalobkyně v roce [redacted]. V té době tam bydlela otcova matka, která měla doživotní užívací právo. Babička zemřela v roce [redacted] pak už v nemovitosti nikdo nebydlel a

Shodu s prvopisem potvrzuje Barbora Dračková

chátrala a žalobkyně se to rozhodla prodat. Stran prodeje vypověděla to samé, co L.V. [redacted] s tím, že vše zařizoval M. [redacted] K. [redacted] který se zabývá prodejem nemovitostí. Dohodu o vrácení části kupní ceny již žalobkyně soudu ke schválení nepředkládala. Z kupní ceny za prodej nemovitostí žalobkyně B.V. [redacted] ničeho nevyplatila, peníze postupně použila pro sebe a děti. V této souvislosti žalobkyně zdůraznila, že po celou dobu, co byly s B.V. [redacted] spoluvlastníky, nesla ze svého všechny náklady, B.V. [redacted] měla jen invalidní důchod a nic jí přispívat nemohla. Takto žalobkyně platila daně z nemovitostí, náklady na elektřinu, topení, vyvážení odpadů, když tam ještě bydlela babička apod., žalobkyně zaplatila celé náklady na otcův pohřeb a náklady dědického řízení, zaplatila i celou daň z převodu předmětných nemovitostí. B.V. [redacted] o tom, že si žalobkyně peníze z prodeje ponechala, ví a nemá s tím žádný problém. Žalobkyně ale chápe, že formálně jí měla její část peněz předat. Nyní žalobkyně zřídila B.V. [redacted] spořicí účet, kam již zaslala 20 tis. Kč a bude jí tam postupně ukládat peníze, rozhodně jí nechtěla o peníze okrást. Dále žalobkyně uvedla, že opatrovníkem matky, která trpí [redacted] je od roku [redacted] protože otec to již nechtěl dělat. Za matkou jezdí do ústavu do [redacted] tak 3x-4x do roka si ji bere k sobě domů třeba na týden, stará se o ni, kupuje jí, co potřebuje, vozí ji, kam potřebuje, a vše platí ze svého. Dne 3. 8. 2015 podával vysvětlení M.K. [redacted] který vypovídal jen k vlastnímu prodeji nemovitostí a uvedl to samé, co L.V. [redacted] a žalobkyně s tím, že žalobkyni poskytl svého právního zástupce, který se žalobkyni řešil schválení kupní smlouvy soudem. Zda se schvalovala i dohoda o vrácení části kupní ceny, nevěděl. Dne 28. 8. 2015 podávala vysvětlení B.V. [redacted] která též uvedla, že ve zděděném domě bydlela tchyně. Žalobkyně se celou dobu starala o zděděnou chalupu i o B.V. [redacted] vše platila ze svého, B.V. [redacted] neměla z čeho. Když nemovitosti prodaly, tak dceři řekla, že nic nechce, ať si její polovinu nechá. Kdyby věděla, že z toho může být problém, tak by to sepsaly a doložily k soudu. Nyní jí žalobkyně založila spořicí účet, na který jí zaslala již asi 20 tis. Kč. Dne 19. 11. 2015 podávala vysvětlení A. [redacted] D. [redacted] která uvedla, že dům koupili s manželem za 1,2 mil. Kč, koupí řešili s panem V. [redacted] Dům byl k celkové rekonstrukci, která je vyšla asi na milion Kč. O historii domu a jeho dřívějších vlastnících nic nevěděla, nevypadalo to ale, že by tam již dříve někdo něco rekonstruoval. Dne 3. 12. 2015 hovořil policejní orgán se sociální pracovnící, která má na starosti B.V. [redacted] a která mu sdělila, že B.V. [redacted] je více hovorná, ale věci si pamatuje. Se žalobkyní mají hezký vztah, spolu s vnoučaty ji často navštěvují a dle možností si ji vezmou i na víkend domů. Dne 7. 12. 2015 podával vysvětlení P. [redacted] D. [redacted] syn A.D. [redacted] přes něhož rodiče získali kontakt na pana V. [redacted] a předmětný dům. Vypověděl to samé, co A.D. [redacted] s tím, že dům bylo nutné zrekonstruovat, vše tam bylo původní. Usnesením ze dne 20. 4. 2016, doručeným žalobkyni dne 25. 4. 2016, bylo zahájeno trestní stíhání žalobkyně pro spáchání zločinu zpronevěry dle § 206 odst. 1; odst. 3, odst. 4 písm. b) trestního zákoníku, který měla spáchat jako soudem ustanovený opatrovník B.V. [redacted] ve stručnosti tím, že bez souhlasu soudu uzavřela dohodu o snížení kupní ceny nemovitostí na částku 700 tis. Kč a přestože k prodeji nemovitostí došlo a snížená kupní cena jí byla uhrazena, B.V. [redacted] nebylo na její podíl ničeho vyplaceno. Opatřením soudce OS Praha-západ ze dne 4. 5. 2016 byl žalobkyni ustanoven obhájce, když se jednalo o případ nutné obhajoby a žalobkyně si obhájce sama nezvolila. Usnesením státního zástupce ze dne 4. 5. 2016 byl B.V. [redacted] ustanoven veřejný opatrovník pro zastupování v trestním řízení, když žalobkyně její práva v trestním řízení vykonávat nemohla. Usnesením ze dne 9. 5. 2016, doručeným žalobkyni dne 25. 5. 2016, bylo usnesení o zahájení trestního stíhání opraveno ve vymezení skutku tak, že žalobkyni byla svěřena celá kupní cena 700 tis. Kč, ze které měla povinnost 350 tis. Kč uhradit B.V. [redacted] což neučinila, svěřené prostředky si nechala pro vlastní potřebu, čímž způsobila B.V. [redacted] škodu ve výši 350 tis. Kč. Dne 13. 5. 2016 podala žalobkyně proti usnesení o zahájení trestního stíhání stížnost, odůvodněnou dne 24. 5. 2016, ve které namítala absenci protiprávnosti, když ze strany B.V. [redacted] byl dán předchozí souhlas, resp. pokyn, aby si žalobkyně finanční prostředky z prodeje nemovitostí ponechala, přičemž k dání takového souhlasu, resp. pokynu byla B.V. [redacted] i přes omezení ve svéprávnosti způsobilá. Dne 25. 5. 2016 byla žalobkyně

vyslechnuta jako obviněná. Vypovídala obdobně jako při podání vysvětlení, doplnila jen, že předmětné nemovitosti měly být její, chtěl to i otec, jen to nestihl právně vyřídit. Žalobkyně pak uvedla další náklady, které s nemovitostmi měla (nové čerpadlo, oprava plotu, úhrada obci za zhodnocení pozemku vodovodem, kanalizací a další). Dohodu o snížení kupní ceny soudu nepředkládala, myslela, že to zařídí právník od pana K. [REDACTED] který zařizoval schválení kupní smlouvy. Dále doplnila, že matka o prodeji nemovitostí věděla, souhlasila s tím a sama jí řekla, aby si peníze nechala. Až nyní zpětně si žalobkyně uvědomuje, že i přijetí peněz z prodeje od matky měla nechat schválit soudem. Soud po ní ale za celé roky, co vykonávala funkci opatrovníka, nechtěl žádný vyúčtování nakládání s finančními prostředky, posílal jen obecný dotazník, zda matka nestrádá, zda je o ni postaráno, žalobkyně nikdy ani nerešila, když matce kupovala věci ze svých prostředků. O tom, že nemovitosti byly následně přeprodány, neměla žalobkyně ani tušení. Zdravotní stav matky se dle žalobkyně oproti stavu, kdy byla omezená ve svéprávnosti, mnohonásobně zlepšil, dá se s ní normálně mluvit, normálně uvažuje a bylo by vhodné zpracovat nový posudek a přechodnotit její omezení. Stížnost proti usnesení o zahájení trestního stíhání byla jako nedůvodná zamítnuta usnesením státního zástupce ze dne 10. 6. 2016, ve kterém státní zástupce konstatoval, že B.V. [REDACTED] nebyla s ohledem na omezení ve svéprávnosti (nakládání s majetkem, jehož cena přesahuje částku 3 000 Kč, stejně jako s měsíční mzdou a důchodem) bez schválení soudu způsobilá ani prodávat svůj podíl na nemovitostech, ani nakládat s částkou získanou z prodeje. Navíc lze dle státního zástupce na podkladě dosud opatřených důkazů pochybovat i o relevantnosti a věrohodnosti uvažovaného svolení poškozené. Dne 20. 6. 2016 byla B.V. [REDACTED] vyslechnuta jako svědek, zopakovala, že o nemovitosti se starala žalobkyně a vše platila, B.V. [REDACTED] neměla k nemovitostem žádný vztah. Když se dohodly, že nemovitosti prodají, tak žalobkyně řekla, že jí peníze daruje, že je nechce. Do protokolu pak B.V. [REDACTED] uvedla, že se částky 350 tis. Kč vzdává ve prospěch žalobkyně, že peníze nepotřebuje, a zopakovala, že se o ni žalobkyně dobře stará. V opisu z evidence rejstříku trestů ze dne 20. 6. 2016 neměla žalobkyně žádný záznam. Dne 30. 6. 2016 provedl obhájce žalobkyně prostudování spisu a navrhoval trestní stíhání zastavit pro absentující protiprávnost činu z důvodu souhlasu poškozené. Při nezastavení navrhoval dokazování doplnit zpracováním znaleckého posudku z oboru psychiatrie k posouzení, zda byla B.V. [REDACTED] způsobilá darovat prostředky žalobkyni, a dále zprávou vedoucí sociálních služeb DPS a DSZR - Městská správa sociálních služeb [REDACTED] ke vztahu žalobkyně a B.V. [REDACTED]. V této zprávě, která byla při prostudování spisu předložena, bylo uvedeno, že B.V. [REDACTED] nastoupila do Domova se [REDACTED] (dále jen „Domov“) v roce [REDACTED] z psychiatrické léčebny ve špatném stavu. V roce [REDACTED] navázala kontakt s rodinou, pravidelně navštěvovala žalobkyni, se kterou plánovala výlety a dovolené, a tak je tomu doposud. B.V. [REDACTED] má k žalobkyni kladný vztah, žalobkyně projevuje zájem o její život v domově, aktivně se podílí na řešení vzniklých situací B.V. [REDACTED] a průběžně udržuje kontakt s vedením Domova i klíčovým pracovníkem. B.V. [REDACTED] je na žalobkyni psychicky závislá, záleží jí na udržení dobrých vztahů s ní. Po návratu ze společných dovolených a víkendových pobytů se B.V. [REDACTED] vrací s novými věcmi, které jí žalobkyně pořídí na její přání. B.V. [REDACTED] tento kontakt s rodinou psychicky podporuje, je to smysl jejího života, na Domov se vrací plná energie a v psychické pohodě. Při přerušení kontaktu se žalobkyní je vysoký předpoklad zhoršení psychického stavu B.V. [REDACTED] ztráta smyslu jejího života a velmi pravděpodobně [REDACTED]. Dne 30. 6. 2016 prostudoval spis též opatrovník B.V. [REDACTED] který souhlasil s návrhem na vypracování znaleckého posudku. Dále uvedl, že částka, se kterou se chce za poškozenou připojit do trestního řízení, byla stanovena s ohledem na zaplacení daně žalobkyni, s ohledem na to, jak je žalobkyně o poškozenou pečováno a jaký mají velmi dobrý vztah, a s ohledem na vyjádření poškozené při jejím výslechu v postavení svědka. Dne 1. 7. 2016 byl spis předložen státnímu zástupci s návrhem na podání obžaloby. Dne 19. 7. 2016 byl spis vrácen policejnímu orgánu k doplnění s tím, že je potřeba znovu podrobně vyslechnout B.V. [REDACTED] k okolnostem svolení k ponechání si prostředků žalobkyni a v případě, že

k tomuto mělo dojít nejpozději s jednáními žalobkyně, zvážit přibrání znalce za účelem vyšetření duševního stavu B.V. [redacted]. Současně bylo policejnímu orgánu uloženo zjistit u OS Chomutov stav řízení o přezkum svéprávnosti B.V. [redacted] a případně zajistit tam vydané rozhodnutí a zpracovaný znalecký posudek. Dne 10. 8. 2016 proběhl doplňující výslech B.V. [redacted] v postavení svědka; kdy uvedla, že souhlas s ponecháním prostředků dala žalobkyni ihned po prodeji nemovitostí, bylo to ústně při návštěvě u žalobkyně doma, byl u toho asi přítomen přítel žalobkyně J. M. [redacted]. Peníze žalobkyni nechala, aby je použila pro děti, které mají koničky, které něco stojí, a ona jako babička chtěla nějakým způsobem přispět. Ona peníze nepotřebuje. Ví, že žalobkyně má auto, je hrozné, ale za jaké prostředky si je pořídila, neví. Dne 26. 8. 2016 byl v řízení o přezkum svéprávnosti vedeném u OS Chomutov zpracován znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, posudek zpracoval MUDr. Janda. Znalec v posudku mj. konstatoval, že B.V. [redacted] trpí duševní poruchou - [redacted]

[redacted] tato porucha je již ve stadiu chronickém s ireverzibilními změnami osobnosti a kognice a je léčbou již neovlivnitelná. Je výrazně snížena její schopnost rozpoznávací i ovládací, porucha jí výrazně znemožňuje právně jednat. B.V. [redacted] je schopna samostatně nakládat s finančními prostředky do výše svého měsíčního kapesného, nejlépe rozdělené na týdenní částky, v současnosti cca 650 Kč týdně. Porucha snižuje obecné schopnosti rozhodovat se a projevit přání, znemožňuje B.V. [redacted] samostatně právně jednat v běžných záležitostech každodenního života převyšujících ve finančním vyjádření částku kapesného. B.V. [redacted] není v současnosti schopna porozumět důsledkům uzavření smlouvy (kupní, darovací a jiné) nad uvedený finanční limit. Dne 31. 8. 2016 podával vysvětlení J. M. [redacted] který uvedl, že žalobkyně se stará o B.V. [redacted] stejně jako starala o předmětné nemovitosti a babičku, když ještě žila. Všechno platili se žalobkyní ze svého, nikdo si nedokáže představit, jaké všechny náklady museli vynaložit. Nemovitosti měly být žalobkyně, tak to chtěl její otec, než zemřel. Brala to tak i B.V. [redacted] která nemovitosti nikdy nechtěla a brala je jako přítěž. Když došlo k prodeji, tak B.V. [redacted] prohlásila, že si má žalobkyně ponechat i její půlku, že je to stejně po otci žalobkyně, ona se s tchýní nestíesla a z prodeje domu nic nechce. Peníze nepotřebuje a mají je použít pro sebe a pro děti. K tomuto došlo krátce po prodeji nemovitostí, zřejmě při jedné z návštěv B.V. [redacted] u nich doma v [redacted] J. M. [redacted] je se žalobkyní 16 let, když B.V. [redacted] poznal, byla na tom velmi špatně, ale její stav se za ty roky mnohonásobně zlepšil. V době, kdy prohlásila, že si má žalobkyně peníze ponechat, tak určitě věděla, co dělá, a byla si vědoma následků. Opatřením ze dne 19. 9. 2016 byl přibrán Doc. MUDr. Hynek, CSc., znalec z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, který měl posoudit duševní stav B.V. [redacted]. Lhůta byla stanovena na 30 dnů od převzetí spisu, spis byl znalci doručen dne 19. 9. 2016. Posudek došel policejnímu orgánu dne 11. 11. 2016 a znalec v něm konstatoval, že současný zdravotní stav B.V. [redacted] je nutné hodnotit jako [redacted] B.V. [redacted] trpí [redacted] toho času [redacted] lehkým organickým psychosyndromem a lehkou [redacted]. Nelze se vyjádřit, kdy [redacted] vznikla, jak se vyvíjela a kdy ustoupila. Nesporně se však psychický stav B.V. [redacted] a pobytu ve specializovaném ústavu lepší a v současnosti je její věrohodnost pouze lehce nepodstatně snížena. V době, kdy dala souhlas s přenecháním finančních prostředků žalobkyni, byl její zdravotní - psychický stav obdobný stavu současnému, event. horší. To znamená, její rozumové schopnosti, vnímání, myšlení, paměť a rozhodování byly chorobně ovlivněny, neboli její rozumová a volní způsobilost byla snížena oproti stavu současnému. Takto lze odpovědět proto, že psychický stav B.V. [redacted] se v [redacted] postupně zlepšuje a její rozumová a volní způsobilost se rovněž zlepšuje. B.V. [redacted] byla schopná pro svou rozumovou a volní nezpůsobilost posoudit pouze částečně dopady a následky svého jednání. Byť byla omezena v právní způsobilosti, vzhledem ke svému dobrému vztahu se žalobkyní byla schopná posoudit dopad svého rozhodnutí o majetku. B.V. [redacted] je pouze částečně schopna řádně vnímat a vypovídat v rámci trestního řízení. Dne 5. 9. 2016 sdělovala pracovnice Domova policejnímu

Shodu s prvopisem potvrzuje Barbora Dračková

orgánu, že B.V. [redacted] byla na dovolené u žalobkyně ve dnech 24. 28. 7. a 27- 28. 12. 2011 a 9.- 11. 4. 2012. Dne 9. 12. 2016 byl proveden výslech znalce Doc. MUDr. Hynka, CSc., který uvedl, že [redacted] je u B.V. [redacted] kolísavá, od doby [redacted] se postupně zlepšovala. Nelze tak přesně stanovit, v jakém stadiu se nacházelo její myšlení a paměťové schopnosti k datu prodeje nemovitostí. V době prodeje se nacházela v takovém stupni [redacted] že byla schopna posoudit svůj vztah k žalobkyni a přenechání jí rozhodování stran prodeje nemovitostí. Nebyla však schopna posoudit právní důsledky, které by proti žalobkyni mohly z uvedeného prodeje vyplynout. Byla si vědoma toho, že přichází o podíl z prodeje a přenechává jej žalobkyni. V současnosti je B.V. [redacted] již natolik schopna ([redacted] se zlepšila) posoudit negativní následky, které by způsobila (pokud by byla žalobkyně odsouzena za zpronevěru, popř. omezena na svobodě), a nechce žalobkyni v současné době žádným způsobem způsobovat komplikace. V současnosti si uvědomuje, že její podíl byl prodán, zisk z prodeje použila žalobkyně, a na svém rozhodnutí si nadále trvá. V opisu z evidence rejstříku trestů ze dne 20. 12. 2016 neměla žalobkyně žádný záznam. Dne 22. 12. 2016 prostudovali opatrovník B.V. [redacted] a obhájce žalobkyně spis, obhájce navrhol zastavení trestního stíhání s ohledem na vyslovený souhlas poškozené s přenecháním finančních prostředků žalobkyni. Dne 23. 12. 2016 byl spis předložen státnímu zástupci s návrhem na podání obžaloby, v jehož závěru policejní orgán uvedl, že je stejného názoru jako obhájce žalobkyně, tj. že by stíhání mělo být zastaveno. Dne 10. 1. 2017 byl spis vrácen policejnímu orgánu k doplnění vyšetřování. Dne 9. 12. 2016 byl proveden doplňující výslech znalce Doc. MUDr. Hynka, CSc., který uvedl, že ani dle posudku MUDr. Jandy nebyla právní způsobilost B.V. [redacted] zcela zaniklá, byla podstatně omezená, kdy mohla disponovat částkou ve výši svého měsíčního důchodu. Je obtížné odhadnout schopnost posuzovaného disponovat nějakou konkrétní částkou. Z medicínského pohledu nelze toto jednoznačně určit, závisí to na zkušenostech znalce a závěry jednotlivých znalců se mohou lišit. Zdravotní stav B.V. [redacted] navíc kolísá i v průběhu týdnů, měsíců, je odvislý od tělesného stavu. Závěr Doc. MUDr. Hynka, CSc., který zpracovává znalecké posudky od roku 1973, je takový, že vzhledem k tomu, že B.V. [redacted] měla kladný emoční vztah k žalobkyni, její rozhodnutí v roce 2012 odpovídalo její vůli a byla schopna rozpoznat následky, které by svým jednáním způsobila. Byla si tedy vědoma, že přichází o svou finanční polovinu za prodej domu. Její rozumové schopnosti nebyly ani dle závěru MUDr. Jandy zcela zaniklé, o čemž svědčí jeho závěr o schopnosti disponovat finančními částkami ve výši důchodu. Volní schopnosti B.V. [redacted] byly dle Doc. MUDr. Hynka, CSc. silně ovlivněny kladným emočním vztahem k žalobkyni, která se o ni i dle obsahu spisu stará a dle svých možností ji navštěvuje, jejich vztah se v současnosti kladný. Dne 23. 1. 2017 prostudovali opatrovník B.V. [redacted] a obhájce žalobkyně spis, obhájce navrhol zastavení trestního stíhání. Dne 24. 1. 2017 byl spis předložen státnímu zástupci s návrhem na podání obžaloby. Obžaloba pro skutek kvalifikovaný stejně jako v usnesení o zahájení trestního stíhání byla k OS Praha-západ podána dne 22. 2. 2017. Dne 1. 3. 2017 bylo nařízeno hlavní líčení na den 31. 3. 2017. Podáním ze dne 6. 3. 2017 žádala žalobkyně soud, aby zvažil nezbytnost osobní přítomnosti B.V. [redacted] u hlavního líčení, a to jednak s ohledem na její zdravotní stav, kdy je aktuálně v nemocnici [redacted] jednak s ohledem na celkovou komplikovanost zajištění její přítomnosti s ohledem na pobyt v Domově, a nahrazení jejího výsledku čtením výpovědi z přípravného řízení. Podáním došlým soudu dne 14. 3. 2017 se opatrovník připojil za B.V. [redacted] k trestnímu řízení s požadavkem na náhradu škody ve výši 175 000 Kč. Při určení této částky přihlédl částečně k přání B.V. [redacted] která je dle posudku lékaře částečně schopna posoudit své rozhodnutí a jeho následky a opakovaně při výslechu uvedla, že po žalobkyni vrácení financí nepožaduje, dále přihlédl k pozitivnímu vztahu mezi žalobkyní a B.V. [redacted] a též k nákladům spojeným s provozem a prodejem domu. Podáním došlým soudu dne 28. 3. 2017 omlouvala žalobkyně nepřítomnost B.V. [redacted] u hlavního líčení z důvodu rekonvalescence po [redacted] a přikládala též omluvu sepsanou Městem [redacted] které bylo B.V. [redacted] ustanoveno opatrovníkem v rozsudku OS Chomutov z dne 1. 2. 2017, kterým byla B.V. [redacted] omezena ve svéprávnosti. V opisu z evidence rejstříku trestů ze dne 31. 3. 2017 neměla žalobkyně

žádný záznam. Při hlavním líčení konaném dne 31. 3. 2017 byli vyslechnuti žalobkyně, znalec Doc. MUDr. Hynek, CSc., I.V. [REDACTED], A.D. [REDACTED], J.M. [REDACTED], M.K. [REDACTED] kteří vypovídali obdobně jako v přípravném řízení, byl přečten úřední záznam o vysvětlení podaném P.D. [REDACTED] a byl vyslechnut P.D. [REDACTED] starší, který vypovídal obdobně jako A.D. [REDACTED]. Státní zástupce i obhájce žalobkyně trvali na výslechu B.V. [REDACTED] státní zástupce navrhoval vyslechnout též pana V. [REDACTED] a hlavní líčení bylo za tím účelem odročeno na den 4. 5. 2017. Usnesením ze dne 13. 4. 2017 bylo zrušeno ustanovení opatrovníka B.V. [REDACTED] když v opatrovnickém řízení jí v mezidobí bylo rozsudkem OS Chomutov ze dne 1. 2. 2017 opatrovníkem ustanoveno Město [REDACTED]. Tímto rozsudkem byla svéprávnost B.V. [REDACTED] omezena tak, že není mj. způsobilá samostatně nakládat s finanční hotovostí, s výjimkou nakládání s finanční hotovostí ve výši 650 Kč týdně, a nakládat se svým majetkem, jehož hodnota nepřevyšuje částku 650 Kč, není způsobilá samostatně se zavazovat, spravovat svůj nebo cizí majetek, není způsobilá samostatně uzavírat žádné písemné smlouvy a smlouvy zavazující k opakujícím se plněním, zejména kupní smlouvy, smlouvy s finančními a pojišťovacími institucemi, smlouvy o půjčkách a smlouvy úvěrové, darovací a leasingové, smlouvy o zápůjčce a smlouvy o poskytování bankovních produktů. Při hlavním líčení konaném dne 4. 5. 2017 byl vyslechnut P. [REDACTED] V. [REDACTED] který vypovídal obdobně jako dříve I.V. [REDACTED], M.K. [REDACTED] a D. [REDACTED] dále byla vyslechnuta B.V. [REDACTED] která stejně jako v předchozích výpovědích uvedla, že o prodeji věděla, že se na tom se žalobkyní dohodly, když tehdy zemřela, že věděla, že se nemovitosti prodaly za 700 tis. Kč, i když se měly prodat za 1,1 mil. Kč, že z peněz nic nechtěla a že je dala žalobkyni, která se o ni stará a udělá pro ni první poslední, aby je užila pro sebe a děti, synovi, kterého má z prvního manželství, nic dát nechtěla. Dále byly provedeny listinné důkazy a po přednesu závěrečných řečí, kdy státní zástupce navrhoval uznání viny dle obžaloby a uložení trestu odnětí svobody při spodní hranici trestní sazby s podmínčným odkladem výkonu na zkusební dobu 3-4 roky a obhájce navrhoval zproštění obžaloby pro absenci protiprávnosti (souhlas poškozené), event. při aplikaci zásady subsidiarity trestní represe, byl vyhlášen rozsudek, kterým byla žalobkyně obžaloby zproštěna dle § 226 písm. b) trestního řádu, neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem. Státní zástupce podal ihned po vyhlášení rozsudku odvolání v neprospěch žalobkyně. K žádosti ze dne 16. 5. 2017, odůvodněné čekáním na přepis protokolu o hlavním líčení, čerpáním dovolené a následným zaneprázdněním při vyřizování ostatní agendy, byla prodloužena lhůta pro vypracování písemného vyhotovení rozsudku do 31. 5. 2017, kdy byl rozsudek vypraven. Dle odůvodnění rozsudku byly v daném případě naplněny formální znaky zločinu zpronevěry, avšak nejedná se o čin protiprávní, neboť žalobkyně jednala na základě svolení, které mohla B.V. [REDACTED] i přes své omezení ve svéprávnosti udělit. Dne 9. 6. 2017 došlo soudu odůvodnění odvolání státního zástupce, ve kterém vytýkal, že se soud nedostatečně vypořádal se skutečností, že B.V. [REDACTED] byla v době udělení souhlasu omezena rozhodnutím soudu ve svéprávnosti, stejně jako se nevypořádal se znaleckým posudkem MUDr. Jandy, ze kterého vyplývá přetrvávající podstatné omezení duševních schopností B.V. [REDACTED] a nesprávně vyhodnotil též závěry posudku Doc. MUDr. Hynka, CSc. Dále pak státní zástupce vyslovil pochybnost i ve vztahu k věrohodnosti tvrzení o udělení souhlasu jako takových. Závětem pak namítl, že v případě nenaplnění znaků zločinu zpronevěry bude nutné posoudit, zda se žalobkyně předmětným jednáním nedopustila jiného trestného činu, např. porušení povinnosti při správě cizího majetku. Žalobkyně se k podanému odvolání vyjádřila dne 21. 6. 2017 a téhož dne byl spis předložen KS Praha, který v neveřejném zasedání konaném dne 27. 6. 2017 vyhlásil usnesení, kterým byl napadený rozsudek v celém rozsahu zrušen a věc vrácena soudu prvního stupně. Odvolací soud konstatoval, že soud prvního stupně nedostatečně zjistil skutkový stav a nevypořádal se se všemi rozhodnými skutečnostmi, navíc vůbec nerozhodl o uplatněním nároku poškozené. Soudu prvního stupně pak uložil doplnit dokazování obsahem opatrovnického spisu B.V. [REDACTED] a odstranit rozpor v závěrech obou znalců, event. vyžádat revizní posudek. Zdůraznil přitom, že pro zánik trestnosti musí být souhlas poškozeného dán jasně a srozumitelně osobou k tomu způsobilou a oprávněnou, musí být dán vážně a dobrovolně a před nebo

nejpozději současně s činem. Jednání založené na nedůvodně předpokládané existenci svolení poškozeného je jen polhčující okolností či důvodem umožňujícím mimořádné snížení trestu odnětí svobody nebo i upuštění od potrestání. Spis byl vrácen OS Praha-západ dne 17. 7. 2017, dne 25. 7. 2017 bylo nařízeno hlavní líčení na den 7. 9. 2017 a k hlavnímu líčení byli předvoláni oba znalci. Doc. MUDr. Hynek, CSc. se dne 1. 9. 2017 z účasti na hlavním líčení omluvil z důvodu pracovní neschopnosti. Při hlavním líčení konaném dne 7. 9. 2017 byl vyslechnut MUDr. Janda, který vysvětloval rozdíly při posuzování člověka z hlediska možného omezení ve svéprávnosti do budoucna, což prováděl on, a z hlediska způsobilosti učinit určitý úkon z minulosti, což prováděl Doc. MUDr. Hynek, CSc. S ohledem na skutečnosti, které uváděl a zvažoval Doc. MUDr. Hynek, CSc., pak bylo i dle MUDr. Jandy možno brát B.V. [redacted] při udělení souhlasu pravděpodobně jako svéprávnou. Dále byl proveden důkaz obsahem opatrovnického spisu a po přednesu závěrečných řečí (obdobných jako před prvním rozsudkem) byl vyhlášen rozsudek, kterým byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání zločinu zpronevěry dle § 206 odst. 1, 3, 4 písm. b) trestního zákoníku a byl jí uložen trest odnětí svobody v trvání 12 měsíců s podmíněným odkladem výkonu na zkušební dobu v trvání 24 měsíců. B.V. [redacted] byla s nárokem na náhradu škody odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních. Soud po opětovném zhodnocení důkazů dospěl k závěru, že B.V. [redacted] byla způsobilá dát souhlas s tím, aby si žalobkyně ponechala prostředky z prodeje nemovitostí, avšak srozuměna byla s prodejem za 1,1 mil. Kč a o částce 700 tis. Kč se dozvěděla až po prodeji, tj. její svolení nebylo dáno nejpozději současně s činem žalobkyně, a nemohlo tak vyloučit protiprávnost. Následně udělený souhlas pak soud zohlednil při ukládání trestu. Písemné vyhotovení rozsudku bylo vypraveno dne 21. 9. 2017. Dne 25. 9. 2017 došlo soudu blanketní odvolání státního zástupce podané v neprospěch žalobkyně, dne 27. 9. 2017 došlo soudu stručné odvolání žalobkyně, ve kterém argumentovala absencí protiprávnosti, event. absencí společenské škodlivosti. K pokynu ze dne 29. 9. 2017 byla státnímu zástupci zaslána dne 11. 10. 2017 výzva k doplnění odvolání ve lhůtě 5 dnů. Dne 29. 9. 2017 došel soudu návrh žalobkyně na přiznání práva na bezplatnou obhajobu, ve kterém uváděla, že s partnerem, kdy oba pracují jako servírka/číšník, mají společně čistý měsíční příjem cca 24 000 Kč, mají dvě nezletilé děti [redacted] které se věnují finančně náročnému krasobruslení (cca 4 500 Kč měsíčně). Vedle toho žalobkyně splácí dvě půjčky (cca 3 000 Kč měsíčně) a finančně a jinak podporuje svou matku. Dne 9. 10. 2017 došlo soudu doplnění odůvodnění odvolání žalobkyně, dne 11. 10. 2017 došlo odůvodnění odvolání státního zástupce, který brojil proti výroku o trestu, který považoval za nepřiměřeně mírný. Usnesením ze dne 19. 10. 2017 byla žádost o přiznání nároku na bezplatnou obhajobu zamítnuta, když to poměry žalobkyně neodůvodňují. Proti tomuto usnesení podala žalobkyně dne 23. 10. 2017 stížnost, odůvodněnou podáním ze dne 3. 11. 2017. Dne 24. 10. 2017 byl spis předložen KS Praha k rozhodnutí o odvoláních proti rozsudku. Dne 3. 11. 2017 bylo nařízeno veřejné zasedání na den 21. 11. 2017, žalobkyně se vyjádřila k odvolání státního zástupce podáním ze dne 9. 11. 2017. Při veřejném zasedání konaném dne 21. 11. 2017, kdy žalobkyně souhlasila s jeho konáním, přestože si vyrozumění vyzvedla na poště až předchozího dne, byla odvolání projednána, dokazování nebylo doplňováno a bylo vyhlášeno usnesení, kterým byla obě odvolání zamítnuta. Spis byl vrácen OS Praha-západ dne 27. 11. 2017. Dne 18. 12. 2017 byla zpráva o pravomocném odsouzení zaslána rejstříku trestů. Usnesením z téhož dne bylo žalobkyni uloženo nahradit náklady trestního řízení ve výši 11 000 Kč. Dne 2. 1. 2018 byl spis předložen KS Praha k rozhodnutí o stížnosti proti usnesení ve věci bezplatné obhajoby. KS Praha stížnost usnesením ze dne 9. 1. 2018 jako nedůvodnou zamítla, spis byl vrácen OS Praha-západ dne 16. 1. 2018. Dne 19. 2. 2018 došlo soudu dovolání žalobkyně, které bylo dne 27. 2. 2018 zasláno NSZ k vyjádření ve lhůtě 15 dnů. Dne 8. 3. 2018 došel soud návrh ustanoveného obhájce žalobkyně na přiznání odměny a náhrady hotových výdajů, o kterém bylo rozhodnuto usnesením ze dne 9. 3. 2018, kterým byla přiznána částka 76 742 Kč. NSZ se k dovolání vyjádřilo podáním došlým soudu dne 28. 3. 2018, ve kterém dovolání označilo za důvodné. Soudům vyčetlo, že směřovaly (ne)jednání žalobkyně s opatrovnickým soudem, které se zpronevěrou nijak nespojují, s vlastním přisvojením

si peněz z prodeje nemovitostí. Odvolacímu soudu pak vyčetlo, že bez doplnění či zopakování dokazování vyšel z jiného skutkového stavu než soud prvního stupně (soud prvního stupně měl za prokázané, že souhlas byl relevantně dán, jen k tomu z jím uvedených důvodů nedošlo předem, odvolací soud konstatoval, že souhlas vůbec nebyl dán). Úvahu soudu prvního stupně, na základě které nepovažoval souhlas za udělený předem, považovalo NSZ za nelogickou. Jestliže B.V. [redacted] předem věděla, že nemovitosti mají být prodány za 1,1 mil. Kč a souhlasila, aby si její polovinu kupní ceny ponechala žalobkyně, bylo pak zcela nerozhodné, že nemovitosti byly prodány jen za 700 tis. Kč a že se o tom B.V. [redacted] dozvěděla až zpětně. Pokud by v takovém případě vznikla někomu škoda, byla to žalobkyně a nikoliv B.V. [redacted]. I pokud by předchozí souhlas nebyl dán, souhlasilo NSZ se žalobkyní, že se jedná o učebnicový případ užití zásady subsidiarity trestní represe. NSZ tak navrhovalo, aby NSČR napadená rozhodnutí zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Dne 3. 5. 2018 byl spis předložen NSČR, který usnesením vyhlášeným v neveřejném zasedání dne 13. 6. 2018 zrušil jak usnesení KS Praha, tak rozsudek OS Praha-západ, kterému přikázal věc znovu projednat a rozhodnout. NSČR rozhodnutí zrušil, když se ztotožnil s názorem NSZ, včetně toho, že odvolací soud zatížil řízení vadou, když bez doplnění či zopakování dokazování změnil skutkový stav. Spis byl vrácen OS Praha-západ 21. 6. 2018. Dne 27. 7. 2018 bylo nařízeno hlavní líčení na den 27. 8. 2018 a strany byly současně dotázány, zda s ohledem na změnu složení senátu navrhují opakovat některé důkazy, anebo souhlasí s přečtením protokolu o hlavním líčení. V opisu z evidence rejstříku trestů ze dne 7. 8. 2018 měla žalobkyně stále vyznačeno odsouzení v této trestní věci. Státní zástupce nedal dne 8. 8. 2018 souhlas s přečtením protokolu a k výzvě soudu z téhož dne, aby sdělil, které důkazy navrhuje opakovat, sdělil dne 13. 8. 2018 s odkazem na příslušné ustanovení trestního řádu, že při neudělení souhlasu musí být hlavní líčení provedeno znovu. Hlavní líčení bylo dne 14. 8. 2018 odročeno na den 20. 9. 2018 a byly k němu předvoláni všichni dříve slyšení svědci a oba znalci. Podáním došlým soudu dne 28. 8. 2018 žalobkyně navrhovala, aby výslech B.V. [redacted] byl nahrazen přečtením protokolu o jejím předchozím výslechu, a to jednak s ohledem na její věk a zdravotní stav, a jednak s ohledem na to, že jí více než údajný trestný čin poškozuje trestní řízení jako takové, což ve svém rozhodnutí konstatoval i NSČR. Návrh byl dne 6. 9. 2018 zaslán státnímu zástupci k vyjádření, zda trvá na opakovaném výslechu B.V. [redacted]. Opatrovník omlouval dne 6. 9. 2018 účast B.V. [redacted] na hlavním líčení, když tato účast je pro ni traumatizujícím zážitkem a došlo u ní ke zhoršení psychického stavu. K podání přiložil vyjádření ústavního psychiatra, který její účast na hlavním líčení nedoporučuje. Státní zástupce sdělil dne 14. 9. 2018, že na výslechu trvá. Při hlavním líčení konaném dne 20. 9. 2018 byly se souhlasem stran přečteny protokoly o hlavním líčení vyjma výpovědi B.V. [redacted] a znalce MUDr. Jandy. Výpověď B.V. [redacted] byla přečtena přes nesouhlas státního zástupce a byly provedeny listinné důkazy, které žalobkyně předkládala s odvoláním proti předchozímu rozsudku. Po přednesu závěrečných řečí, ve kterých strany setrvaly na svých stanoviscích a odkázaly na závěrečné řeči dříve přednesené, byl vyhlášen rozsudek, kterým byla žalobkyně zproštěna obžaloby dle § 226 písm. b) trestního řádu a B.V. [redacted] byla s nárokem na náhradu škody odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních. Státní zástupce podal ihned po vyhlášení rozsudku odvolání. Soud při opětovném rozhodnutí uzavřel, že B.V. [redacted] dala před prodejem nemovitostí relevantní souhlas, aby si žalobkyně ponechala celou kupní cenu, na což nemělo vliv, že nemovitosti byly následně prodány za nižší částku, a že se tedy v případě svolení B.V. [redacted] jednalo o okolnost vylučující protiprávnost jednání žalobkyně. Písemné vyhotovení rozsudku bylo vypraveno dne 5. 10. 2018. Rozsudek byl žalobkyni zaslán místo na adresu bydliště na adresu Domova a zásilka se jako nedoručitelná vrátila dne 26. 10. 2018 soudu. Dne 31. 10. 2018 byl rozsudek zaslán žalobkyni znovu na správnou adresu. Státnímu zástupci byla dne 5. 11. 2018 zaslána výzva k doplnění odvolání ve lhůtě 5 dnů. Odůvodnění odvolání došlo soudu dne 14. 11. 2018, bylo z větší části obsahově totožné s odvoláním proti prvnímu zprošťujícímu rozsudku. Nad rámec toho pak státní zástupce vyčítal soudu vadný procesní postup, kdy nevyslechl B.V. [redacted] a přečetl jen její výpověď, a rovněž, že nevyslechl znalce MUDr. Jandu.

Shodu s prvopisem potvrzuje Barbora Dračková

Zásilka s rozsudkem pro žalobkyni se soudu vrátila dne 20. 11. 2018 jako nevyzvednutá a dne 5. 12. 2018 byl rozsudek zaslán obhájkyni žalobkyně se žádostí o doručení. Dne 31. 12. 2018 došla soudu od obhájkyně žalobkyně potvrzená doručěnka, dle které žalobkyně převzala rozsudek dne 28. 12. 2018. Dne 11. 1. 2019 byl spis předložen KS Praha, který dne 14. 1. 2019 nařídil veřejné zasedání na den 29. 1. 2019. Dne 28. 1. 2019 došla KS Praha zpráva od advokáta stejného jména a příjmení jako obhájkyně žalobkyně, že mu bylo omylem doručeno vyrozumění o konání veřejného zasedání. Žalobkyni byla zásilka s vyrozuměním vložena do schránky dne 29. 1. 2019. Veřejného zasedání konaného dne 29. 1. 2019 se ani žalobkyně, ani její obhájkyně neúčastnili, státní zástupce vzal odvolání zpět a soud vzal usnesením zpětvzetí odvolání na vědomí. Spis byl vrácen OS Praha-západ dne 6. 2. 2019 a písemné vyhotovení usnesení KS Praha bylo doručeno obhájkyni žalobkyně dne 8. 3. 2019 a žalobkyni dne 25. 3. 2019. Dne 13. 3. 2019 bylo rejstříku trestů zasláno vyrozumění o zrušení předchozího odsuzujícího rozsudku usnesením NSČR a žalobkyni výzva ke sdělení způsobu, jakým jí má být vrácena částka zaplacená na náhradě nákladů trestního řízení. V opisu z evidence rejstříku trestů ze dne 25. 3. 2019 žalobkyně neměla uveden žádný záznam (zjištěno ze spisu OS Praha-západ sp. zn. [REDAKCE]).

15. Žalobkyně ve své účastnické výpovědi uvedla obdobně, jako uváděla v průběhu trestního řízení stran vztahu s matkou a starání se o ni a stran prodeje předmětných nemovitostí. Pokud pak jde o vlastní trestní stíhání, uvedla, že to pro ni bylo celkově něco nepředstavitelného. Bylo to pro ni velmi psychicky náročné, byla vynervovaná, ve stresu, a když je v takovýchto stavech, tak nemůže dýchat, uzavírá se do sebe, nekomunikuje, nemůže spát. Takovéto stavy zažila již v minulosti, např. po smrti otce. Žádnou lékařskou péči v tomto směru nevyhledala, po zkušenostech s matkou nemá k psychiatrům a psychologům důvěru. Snažila se tak pomoci si sama, zkoušela nějaké bylinky, kineziologii, cvičí jógu. Po skončení trestního stíhání již žádné psychické problémy nemá. Ve vztahu k dětem bylo obtížné jim vysvětlit, že je stíhána za to, že měla nějak poškodit babičku, když dcery viděly, že se u nich babička vždy měla dobře a nikdo jí neublížoval. Dcerám to vysvětlila, věřily jí, že se ničeho nedopustila, jejich vztahy stíhání nijak nenarušilo, ale bylo to i z tohoto pohledu pro žalobkyni psychicky náročné. Žalobkyně se též obávala toho, že kdyby musela do vězení, zůstal by partner na děti sám, když nemají žádné babičky, dědečky, kteří by jim mohli pomoci. Partner, se kterým je 20 let, žalobkyni vyčítal a dodnes vyčítá, že předmětný prodej řešila za jeho zády a že si takto naběhla a nechala se podvést. Stran trestního stíhání pak žalobkyni řekl, že si za to může sama. Hádali se kvůli tomu, partner rovněž řešil, co by se stalo, kdyby zůstal na děti sám. Dnes už ale mezi nimi kvůli trestnímu stíhání žádné rozepře nejsou, musí řešit jiné problémy. Pokud jde o matku, žalobkyně uvedla, že se její stav postupem let hodně zlepšil, dnes vše vnímá, má přehled, chápe, co se kolem ní děje. Účast na úkonech v průběhu řízení a na znaleckých vyšetřeních pro ni byla stresující, rozhodila ji. Stejně tak ji stresovalo, co bude se žalobkyní, že kvůli tomu, co všechno ve svém životě zpackala, žalobkyni nakonec ještě zavřou. Žalobkyně sama byla ve stresu a ještě musela dávat do nějaké psychické pohody matku, aby to vůbec ustála. V závěru projednávání věci pak už v Domově nedoporučili, aby se matka soudního jednání účastnila, byla z toho rozhozená. Když pak celá záležitost skončila, tak se matčin stav zlepšil a dnes už je v pořádku. Žalobkyni bylo dále nepříjemné, že se o trestním stíhání vědělo v Domově, kde matka žije, že věděli o všech předvoláních, museli se vyjadřovat ke zdravotnímu stavu matky apod. Nikdo jí tam nic neřekl, ale co si sestřičky myslely, žalobkyně neví. Snad jí věřily, když vidí, jak se o matku stará, matka tam o žalobkyni asi taky nic špatného neřekla. Z bližší rodiny pak již o stíhání nikdo další nevěděl. Pokud jde o širší okolí, známé, přátele, tak ti, kteří znají žalobkyni a její rodinnou historii, jak se stará o matku, tak nechápali, jak se do takové situace mohla vůbec dostat. Bylo by pro ni jednodušší, kdyby se o nic nestarala stejně jako její bratr. Nikdo na ni nezanevřel, nepřerušil s ní kontakty, žalobkyni to však bylo nepříjemné jim to vysvětlovat. Přes pana K. [REDAKCE] který je stejně jako žalobkyně z [REDAKCE] což je maloměsto, se to asi v místě bydliště rozkřiklo, žalobkyni to bylo nepříjemné, žádnou konkrétní reakci ale neuvěděla. O stíhání věděl i zaměstnavatel žalobkyně, policie jednou žalobkyni přinesla do zaměstnání předvolání. Zaměstnavatel věděl i o odsouzení, žalobkyni však znal, nikdy s ní

nebyly žádné problémy, a tak to neřešil, žalobkyni však bylo nepříjemné mu to vysvětlovat. Dále žalobkyně uvedla, že chtěla změnit zaměstnání. Má vystudovanou stavební průmyslovku, a tak se zajímala o místo na stavebním úřadu v [REDAKCE] kde nyní bydlí a kde tenkrát někoho hledali, ale z toho sešlo. Zejména ale měla možnost jít dělat provozní, ale nenašla k tomu odvahy a vzdala to, a když byla odsouzena, tak už to ani nešlo, protože všude chtějí výpis z rejstříku trestů. Trestní stíhání bylo pro žalobkyni náročné i po finanční stránce. Několikrát zajišťovala dopravu matky k úkonům v řízení, musela zaplatit soudní výlohy, na které si musela půjčit, i když ty jí potom vrátili. S partnerem nevydělávali tolik, aby mohli vytvářet nějaké úspory, žili od výplaty k výplatě. Žádné úspory žalobkyně neměla ani z předmětného prodeje nemovitostí. V době prodeje byla na mateřské dovolené se dvěma dětmi. S vlastním prodejem byly náklady (odhad, daň), žalobkyně měla nějaké dluhy z minulosti, kdy sama financovala náklady spojené s nemovitostmi, které po prodeji splatila. Dcery se pak věnovaly finančně náročnému krásobruslení. Peníze tak padly na uvedené účely a na běžný chod domácnosti, jediné, co si žalobkyně tehdy pořídila, bylo auto, které má dodnes. Postup státního zástupce žalobkyně označila za urputný. Od prvních výsledků byla žalobkyně ze všech stran přesvědčována, že se to ani nedostane k soudu, ale státní zástupce byl opravu zarputilý, pořád dokola se ptal na to samé a postupoval vyloženě jen v její neprospěch.

16. Obdobně jako žalobkyně vypovídal svědek J. M. [REDAKCE] partner žalobkyně, který potvrdil žalobkyni uváděné dopady na žalobkyni samotnou, na vztahy s dcerami, na matku žalobkyně, potvrdil uváděnou reakci přátel i nedobrou finanční situaci rodiny a dále též potvrdil, že žalobkyně měla pracovní nabídky, kdy si mohla po pracovní stránce polepšit, ale kvůli trestnímu stíhání, resp. odsouzení, zůstala tam, kde byla. Stran partnerského vztahu se žalobkyni svědek doplnil, že trestní stíhání mezi nimi způsobilo krizi, kdy žili odděleně, každý v jiném pokoji, neustále se hádali.
17. Žádostí ze dne 20. 5. 2019, došlou žalovanému dne 21. 5. 2019, uplatnila žalobkyně u žalovaného z důvodů následně uvedených v podané žalobě požadavek na zaplacení částky 1 000 000 Kč. K výzvě žalovaného ze dne 18. 10. 2019, doručené dne 21. 10. 2019, žalobkyně podáním ze dne 31. 10. 2019 stejně jako v upřesnění žaloby uvedla, že požaduje částku 800 000 Kč jako náhradu za nemajetkovou újmu způsobenou nezákonným trestním stíháním a částku 200 000 Kč jako náhradu nemajetkové újmy za nepřiměřenou délku řízení. Žalovaný žádost vyřídil stanoviskem ze dne 19. 11. 2019, kterým z důvodů následně uvedených ve vyjádření k žalobě konstatoval vydání nezákonných rozhodnutí, za což se žalobkyni omluvil, podmínky pro přiznání peněžitého zadostiučinění však neshledal. Druhý z nároků pak shledal zcela nedůvodným, když v posuzovaném řízení nedošlo k nesprávnému úřednímu postupu v podobě nepřiměřené délky řízení (*zjištěno ze žádosti, výzvy včetně doručeky, doplnění, stanoviska*).
18. Takto zjištěný skutkový stav soud posoudil dle následujících ustanovení právních předpisů:
19. Dle § 5 zákona 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „OdpŠk“), stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, nebo nesprávným úředním postupem.
20. Dle §§ 14, 15 OdpŠk se nárok na náhradu škody se uplatňuje u úřadu uvedeného v § 6, uplatnění nároku na náhradu škody podle tohoto zákona je podmínkou pro případné uplatnění nároku na náhradu škody u soudu. Domáhat se náhrady škody u soudu může poškozený pouze tehdy, pokud do šesti měsíců ode dne uplatnění nebyl jeho nárok plně uspokojen.

21. Žalobkyně splnila podmínku pro soudní uplatnění nároku na náhradu újmy způsobené nezákonným rozhodnutím či nesprávným úředním postupem, představovanou předběžným uplatněním nároku u příslušného orgánu.

restní stíhání

22. Dle § 7 OdpŠk mají právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda. Právo na náhradu škody má i ten, s nímž nebylo jednáno jako s účastníkem řízení, ačkoliv s ním jako s účastníkem řízení jednáno být mělo.
23. Dle § 8 odst. 1 OdpŠk lze nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.
24. Dle ustálené judikatury stát odpovídá i za škodu (újmu) způsobenou zahájením trestního stíhání, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozhodnutím trestního soudu, a to na základě extenzivního výkladu § 8 odst. 1 OdpŠk, tedy že se jedná o škodu (újmu) způsobenou nezákonným rozhodnutím.
25. V řízení bylo prokázáno, že obě trestní stíhání žalobkyně neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem, a je zde tedy dán odpovědnostní titul v podobě nezákonného rozhodnutí, za který je s ohledem na výsledek trestních stíhání považováno usnesení o zahájení trestního stíhání. To ostatně nebylo mezi účastníky ani sporné.
26. Dle § 31a odst. 1, 2 OdpŠk se bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.
27. Dle ustálené judikatury (viz např. rozsudek NSČR sp. zn. 30 Cdo 2813/2011 či nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 3193/10) i „při důsledném respektování presumpce neviny představuje každé trestní řízení významný zásah do soukromého a osobního života trestně stíhaného a negativně se dotýká jeho cti a dobré pověsti. Takový zásah je o to intenzivnější, prokáže-li se následně, že se skutek, z něhož byl jednotlivec obviněn a obžalován, nestal, případně nebyl trestným činem“. Vznik nemajetkové újmy při nezákonném trestním stíhání se tedy v určitém základním (obecném) rozsahu presumuje. Na poškozeném pak je, aby v řízení tvrdil a prokázal konkrétní formu a intenzitu takové újmy.
28. Pokud jde o kritéria, která je při posuzování nemajetkové újmy a stanovení formy či výše zadostiučinění nutno zejména zvažovat (definovaná v již odkazovaném rozsudku NSČR sp. zn. 30 Cdo 2813/2011), tj. povaha trestní věci, délka trestního stíhání, a především dopady trestního stíhání do osobnostní sféry poškozené osoby, vyplynulo z provedeného dokazování, že žalobkyně byla stíhána pro trestný čin zpronevěry dle § 206 odst. 1, odst. 3, odst. 4 písm. b) trestního zákoníku, za který jí hrozilo uložení trestu odnětí svobody ve výměře 2 až 8 let. Žalobkyně však byla dosud bezúhonná, a tak jí uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody zjevně nehrozilo, což se projevilo i v odsuzujícím rozsudku, který byl v průběhu řízení vydán a kterým byl žalobkyni uložen podmíněný trest, a to mimořádně snížený pod spodní hranici zákonné trestní sazby. To je skutečnost, která intenzitu nemajetkové újmy snižuje. Žalobkyně byla stíhána pro majetkový trestný čin, se kterým obvykle bývá spojeno nižší společenské odsouzení než např. u trestných činů proti životu a zdraví či lidské důstojnosti. To však v případě žalobkyně, která se měla tohoto činu dopustit vůči své nesvéprávné matce, které byla ustanovena opatrovníkem, a jejíž zájmy tak měla chránit, neplatilo. Tím byl potenciál společenského odsudku

zvyšován. Dále je potřeba zdůraznit, že žalobkyně dosud nebyla trestána a jednalo se o její první střet s trestním právem a orgány činnými v trestním řízení, v průběhu trestního řízení byla žalobkyně pravomocně odsouzena a obžaloby byla zproštěna až po zrušení rozsudků k podanému dovolání a navíc se tak stalo z důvodu, že stíhaný skutek vůbec není trestným činem. To jsou naopak okolnosti, které vzniklou nemajetkovou újmu umocňují.

29. Pokud jde o délku trestního stíhání, toto bylo zahájeno usnesením ze dne 20. 4. 2016, doručeným žalobkyni dne 25. 4. 2016, a skončeno bylo právní mocí třetího rozsudku OS Praha-západ dne 29. 1. 2019. Trestní stíhání tedy trvalo 2 roky a 9 měsíců. Žalobkyně se však o konci trestního stíhání z důvodu chybného obeslání, pro které se ani ona, ani její obhájce neúčastnili veřejného zasedání konaného dne 29. 1. 2019, při kterém vzal KS Praha na vědomí zpětvzetí odvolání státního zástupce, dozvěděla až dne 8. 3. 2019, a trestní stíhání tak pro ni trvalo 2 roky a 10,5 měsíců, tj. 34,5 měsíců. (Ne)přiměřenost délky řízení a případné nároky z ní plynoucí jsou předmětem samostatného odškodnění, proto ji soud v rámci tohoto nároku nehodnotil. Při hodnocení újmy vzniklé z nezákonného trestního stíhání je však více než přiměřenost délky rozhodná délka trestního stíhání jako taková. Dobu tří let a deset a půl měsíců, po které předmětné trestní stíhání trvalo a po kterou mohlo na žalobkyni negativně působit, je nutno označit za objektivně dlouhou, a délku trestního stíhání je tak nutno považovat za kritérium, které intenzitu nemajetkové újmy zvyšuje.
30. Z provedených důkazů nevyplývá, že by trestní stíhání mělo být vůči žalobkyni zahájeno a dále vedeno svévolně či dokonce šikanózně. Žalobkyně se jednání, kdy dům prodala za cenu nižší, než schválil opatrovnický soud, a kdy kupní cenu poškozené nepředala, dopustila. V počátku trestního stíhání navíc vůbec neuváděla, že by jí matka měla svou část kupní ceny přenechat, naopak tvrdila, že bude matce peníze splácet, k čemuž jí i založila účet. Konečné posouzení sbromážděných důkazů pak bylo na soudu, který své povinnosti (nakonec) dostal a žalobkyni pro neprokázání, že by zažalované jednání bylo trestným činem, obžaloby zprostil. Organům činným v trestním řízení (nejdříve státní zástupce, poté krajský soud a nakonec i okresní soud), a tedy státu, je však nutno přičíst k tíži, že věc zcela špatně uchopily a neujasnily si rozhodné skutečnosti pro to, aby mohlo být stíhané jednání považováno za trestné, jak konstatoval i NSČR, a žalobkyni stíhaly a též odsoudily za něco, co vůbec nemělo být trestným činem. Soud tak uzavírá, že orgány činné v trestním řízení se svou činností podstatně podílely na nedůvodně vedeném trestním stíhání.
31. Pokud jde o dopady trestního stíhání do osobnostní sféry žalobkyně, provedenými důkazy, tj. výslechy žalobkyně a svědka, o jejichž věrohodnosti nemá soud důvodu pochybovat, ale i obsahem trestního spisu (zejména k osobě matky žalobkyně), byly prokázány dopady zejména v osobní rovině žalobkyně. Žalobkyně zažívala pocity křivdy, kdy se roky se starala o svou nesvéprávnou matku, vše platila, matka jí peníze z prodeje nemovitostí dala a teď za to byla souzena. Byla z toho vynervovaná, ve stresu, špatně spala, brečela, uzavřela se do sebe. Tyto problémy však nedosáhly takové intenzity, že by žalobkyně musela vyhledat lékařskou pomoc a volila spíše alternativní postupy. Po skončení stíhání tyto problémy odezněly. Stíhání se dotklo vztahu žalobkyně s jejím partnerem. Hádali se, partner žalobkyni vyčítal, že si za to může sama, žili každý v jiném pokoji, měli obavy, jak by partner sám zvládal péči o děti, kdyby žalobkyně byla odsouzena a musela do vězení. Po skončení stíhání tyto problémy opět odezněly. Vztah s dětmi stíhání nijak zvlášť nenarušilo, avšak musely žít ve vzniklém stresovém prostředí, žalobkyně jim musela vysvětlovat, že neokradla babičku. Vztah s matkou stíhání žalobkyně přímo nenarušilo, avšak matka žalobkyně jako duševně nemocná osoba celé stíhání své dcery těžce nesla, špatně psychicky snášela nutnou účast na jednotlivých úkonech trestního řízení, což mělo negativní vliv na její zdraví (psychiatr nakonec další účast na řízení nedoporučil). Žalobkyně se pak bála o její zdraví, což dále prohlubovalo její vlastní stres z celého řízení. Širší rodina o stíhání nevěděla. Provedenými důkazy nebylo prokázáno žádné podstatné rozšíření informací o trestním stíhání do dalšího okolí. Věděli to spíše osoby z okruhu přátel, od kterých se však žalobkyně nedočkala

odsudku, spíše nad celou situací „kroutili hlavou“. O stíhání se vědělo v Domově, kde žije matka žalobkyně, pro žalobkyni to bylo nepříjemné, ale žádná negativní reakce prokázána nebyla. Pokud jde o pracovní sféru, bylo prokázáno, že zaměstnavatel žalobkyně věděl o stíhání i odsouzení, ale žádnou negativní reakci z jeho strany to nevyvolalo. Obavy o ztrátu zaměstnání tak byly spíše subjektivní (byt' s ohledem na obor, ve kterém žalobkyně pracuje, nijak iracionální) povahy, ale pro žalobkyni bylo nepříjemné již to, že zaměstnavateli je situace známa a že mu to musí vysvětlovat. Přestože to pak nebylo konkrétněji specifikováno, vzal soud z provedených výslechů za prokázané, že žalobkyně měla možnost ucházet se o místo provozní, což s ohledem na trestní stíhání a následné odsouzení vzdala. Trestní stíhání bylo pro žalobkyni spojeno se zvýšenými náklady (zajišťovala účast matky na úkonech trestního řízení, musela uhradit náklady trestního řízení), což s ohledem na nedobrou finanční situaci rodiny (žili od výplaty k výplatě) představovalo další stresový faktor dotvářející újmu z celého stíhání.

32. Na základě všech uvedených skutečností, které mají nemajetkovou újmu umocňovat či naopak snižovat, vzal soud za prokázané, že v důsledku trestního stíhání vznikla žalobkyni výrazná nemajetková újma. Vznik nemajetkové újmy nespůroval ani žalovaný, když tuto (dle svého přesvědčení dostatečně) odškodnil. Újmu vzniklou žalobkyni je pak dle názoru soudu nutno nahradit v penězích, když pouhé konstatování porušení práva a omluva nejsou dostatečné.
33. Případ žalobkyně soud porovnal s následujícími věcmi, když věci označené žalobkyni nepovažoval z důvodů uvedených ve svém vyjádření již žalovaným, se kterým se soud ztotožňuje, za příléhavé:

věc vedená u zdejšího soudu pod sp. zn. [REDAKCE] a následně u Městského soudu v Praze pod sp. zn. [REDAKCE]

V této věci byl poškozený stíhán pro trestný čin zpronevěry dle § 206 odst. 1, odst. 4 trestního zákoníku ve formě účastenství dle § 24 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku a byl ohrožen trestem odnětí svobody ve výměře 2 až 8 let. Trestní stíhání bylo výrazně kratší než v případě žalobkyně, trvalo 1 rok a 2 měsíce a u poškozeného vyvolalo stres, nejistotu, obavy, poškozený v důsledku stíhání zhubl. Jiné dopady prokázány nebyly. Soud shledal za adekvátní odškodnění konstatování porušení práva.

věc vedená u zdejšího soudu pod sp. zn. [REDAKCE]

V této věci byl poškozený stíhán pro trestný čin zpronevěry dle § 206 odst. 1, odst. 5 písm. a) trestního zákoníku a byl ohrožen trestem odnětí svobody ve výměře 5 až 10 let. Trestní stíhání bylo oproti žalobkyni opět trochu kratší, trvalo 2 roky a 1 měsíc. Poškozený v důsledku trestního stíhání trpěl stresem, nervozitou, špatně spal, na vyšetření ale nikam nešel. Informace o trestním stíhání se roznesla po okolí i mezi obchodními partnery poškozeného, poškozený přišel o zakázky jako developer, ve stavebnictví. Došlo k narušení vztahu s nezletilou dcerou, kterou několik let neviděl. Poškozený přišel o některé přátele, přestali ho zvat, stýkat se s ním, zůstal sám. Soud shledal za adekvátní odškodnění ve výši 60 000 Kč.

věc vedená u zdejšího soudu pod sp. zn. [REDAKCE]

V této věci byl poškozený stíhán pro trestný čin zpronevěry dle § 206 odst. 1, odst. 5 písm. a) trestního zákoníku a byl ohrožen trestem odnětí svobody ve výměře 5 až 10 let. Trestní stíhání bylo oproti žalobkyni výrazně kratší, trvalo 1 rok a 7 měsíců. Poškozený v důsledku trestního stíhání trpěl stresem, nervozitou, špatně spal. Informace o trestním stíhání se prakticky nerozšířila, nevěděli o tom obchodní partneři, ani rodina poškozeného. Kvůli věnování se trestnímu stíhání poškozený částečně omezil své podnikání, neměl pak ani náladu hlásit se do výběrových řízení. Soud shledal za adekvátní odškodnění ve výši 75 000 Kč.

věc vedená u zdejšího soudu pod sp. zn. [REDAKCE]

V této věci byl poškozený stíhán pro trestný čin zpronevěry dle § 206 odst. 1, odst. 4 písm. d) trestního zákoníku a byl ohrožen trestem odnětí svobody ve výměře 2 až 8 let. Trestní stíhání bylo výrazně delší než u žalobkyně, trvalo 3 roky a 10 měsíců. Nebyly prokázány téměř žádné zásahy do života poškozeného, vyjma psychických problémů a psychiatrické léčby, které však s trestním stíháním souvisely jen částečně. Soud považoval za adekvátní odškodnění v rozmezí 50 až 80 tis. Kč, kdy žalovaný v rámci předběžného projednání však již poskytl nadstandardní částku 200 000 Kč.

34. Po zohlednění shora učiněných zjištění a porovnání případu žalobkyně s uvedenými případy, kdy žádný z nich se s případem žalobkyně zcela neshoduje, vytvářejí však určitý referenční rámec pro odškodňování újmy plynoucí ze stíhání pro obdobnou trestnou činnost, má soud za to, že přiměřeným odškodněním je částka 100 000 Kč. Soud v případě žalobkyně akcentoval zejména okolnosti činu, pro který byla žalobkyně stíhána (měla „okrást“ matku, o kterou se roky stará), což v ní vyvolávalo pocit osobní křivdy, a zvláště pak skutečnost, že žalobkyně byla v průběhu řízení pravomocně odsouzena a po dobu více jak roku měla záznam v rejstříku trestů. Soud zohlednil též skutečnost, že žalobkyni se ze strany žalovaného již dostalo konstatování porušení práva, resp. vydání nezákonného rozhodnutí, a omluvy. Jelikož žalobkyně na náhradu této nemajetkové újmy dosud žádné peněžité plnění neobdržela, soud žalobě jako důvodné vyhověl do částky 100 000 Kč a do zbylých 700 000 Kč ji jako nedůvodnou zamítl.

délka řízení

35. Dle § 13 OdpŠk odpovídá stát za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Právo na náhradu škody má ten, jemuž byla nesprávným úředním postupem způsobena škoda.
36. Dle § 31a OdpŠk se bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Zadostiučinění se poskytné v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. V případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k
- a) celkové délce řízení,
 - b) složitosti řízení,
 - c) jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilych odstranit průtahy v řízení,
 - d) postupu orgánů veřejné moci během řízení a
 - e) významu předmětu řízení pro poškozeného.
37. Posuzované řízení bylo zahájeno doručením usnesení o zahájení trestního stíhání žalobkyni dne 25. 4. 2016 a bylo pravomocně skončeno dne 29. 1. 2019. Jak již bylo uvedeno výše, žalobkyně se o skončení řízení nikoliv svou vinou dozvěděla až dne 8. 3. 2019, a řízení tedy pro ni trvalo celkem 2 roky a 10,5 měsíců, resp. 34,5 měsíců.
38. Pokud jde o jednotlivá kritéria rozhodná pro posuzování délky řízení, má soud na základě provedeného dokazování za to, že posuzované řízení bylo po skutkové stránce složitější, kdy se zejména zjišťovala doba, kdy měla poškozená dát souhlas k tomu, aby si žalobkyně ponechala prostředky z prodeje domu, a dále se zkoumal „duševní stav“ poškozené v dané době

a její způsobilost relevantní souhlas udělit. To se pak promítlo do složitosti procesní, kdy byl spis za účelem objasnění uvedených skutečností 2x vrácen policejnímu orgánu k doplnění vyšetřování. Byl zpracován znalecký posudek, v přípravném řízení i v hlavním líčení byli vyslýcháni znalci a několik svědků. Po zrušení rozsudků ze strany NSČR došlo ke změně v obsazení senátu soudu prvního stupně, státní zástupce původně nedal souhlas se čtením protokolů, což je jeho procesní právo, a hlavní líčení tak mělo být provedeno celé znovu, což si vyžádalo odročení za účelem předvolání potřebných osob o 1 měsíc. Žalobkyni se nedařilo doručit třetí rozsudek. Ve věci rozhodoval policejní orgán o zahájení trestního stíhání, státní zástupce o stížnosti proti usnesení o zahájení trestního stíhání + rozhodoval též o ustanovení opatrovníka poškozené, 3x OS Praha-západ + rozhodoval též o ustanovení obhájce a o návrhu na přiznání práva na bezplatnou obhajobu, 2x KS Praha + rozhodoval též o stížnosti proti usnesení o nepřiznání práva na bezplatnou obhajobu a zpětvzetí odvolání do třetího rozsudku vzal na vědomí až při nařízeném veřejném zasedání, 1x NSČR. Účastníkům řízení jistě nelze upřít využití opravných prostředků k uplatňování či bránění jejich práv, každé podání opravného prostředku si však vyžádá určitou dobu jak na zadministrování věci před předložením vyšší instanci (zaslání opravného prostředku k vyjádření atd.), tak na vlastní nastudování a projednání věci před orgánem vyšší instance, kterou nelze přičítat státu. Po právní stránce byla věc rovněž obtížnější, když bylo nutno posoudit, zda souhlas udělený poškozenou vylučoval protiprávnost jednání žalobkyně, kterého se objektivně dopustila.

39. Pokud jde o postup orgánů veřejné moci (orgánů činných v trestním řízení), je možno konstatovat, že tyto postupovaly ve věci v zásadě plynule a adekvátním způsobem reagovaly na aktuální procesní a skutkovou situaci. K drobné prodlevě došlo jen při doručování v pořadí třetího rozsudku, který byl žalobkyni nejprve odeslán na nesprávnou adresu. K tíži státu je však nutno přičíst věcný postup zainteresovaných orgánů. Jak konstatoval NSČR, soudy prvního a druhého stupně věc ve druhém kole vadně právně posoudily, neujasnily si, co je rozhodující pro naplnění skutkové podstaty stíhaného činu, jejich závěry odporovaly logice. KS Praha navíc řízení zatížil vadou, když bez doplnění dokazování učinil trochu odlišný skutkový závěr než soud prvního stupně. Se žalobkyní pak lze souhlasit, že při znalosti názorů NSZ a NSČR se odvolání státního zástupce proti třetímu rozsudku, které bylo nadřízeným státním zástupcem po nastudování věci vzato zpět, jeví jako nesmyslné a zbytečně prodlužující řízení, k čemuž se pak přidalo vadně obeslání žalobkyně a jejího obhájce k veřejnému zasedání, kvůli čemuž se žalobkyně dozvěděla o konci řízení o další měsíc a půl později.
40. Pokud jde o jednání žalobkyně, ta k celkové délce řízení žádným způsobem nepřispěla. Problémy s doručením třetího rozsudku, které je navíc nutno z části přičíst státu, když zásilka byla žalobkyni nejprve zaslána na nesprávnou adresu, jsou z pohledu celkové doby řízení marginální.
41. Konečně pokud jde o význam předmětu řízení pro poškozeného, posuzované řízení bylo řízením trestním, tj. řízením, u kterého byl judikaturou dovozen typově zvýšený význam. Tento typově zvýšený význam však zde soud nemohl zohlednit, když se žalobkyně samostatně domáhala též odškodnění újmy způsobené vlastním trestním stíháním. Délka řízení však přispěla k tomu, že žalobkyně byla udržována pod tíhou konkrétních negativních dopadů, které jí trestní stíhání způsobovalo (psychické problémy, partnerské problémy, obavy o zdraví matky, obavy ze ztráty zaměstnání atd.). V této souvislosti je pak za okolnost výrazně zvyšující význam předmětu řízení nutno považovat skutečnost, že žalobkyně byla v průběhu řízení pravomocně odsouzena, kdy nápravu musel zjednat až NSČR, a po dobu jednoho roku a třech měsíců měla záznam v rejstříku trestů. Z těchto důvodů tak soud hodnotil význam předmětu řízení pro žalobkyni jako zvýšený.
42. Na základě popsaných hledisek, která lze (zejména postup orgánů činných v trestním řízení v posuzovaném řízení) či nelze (zejména složitost řízení) přičítat státu, a s přihlédnutím ke zvýšenému významu předmětu řízení pro žalobkyni dospěl soud k závěru, že celkovou dobu

řízení v délce 2 let a 10,5 měsíců nelze považovat za dobu přiměřenou, a že tedy došlo k nesprávnému úřednímu postupu ve smyslu § 13 odst. 1 věty třetí OdpŠk.

43. Uvedený nesprávný úřední postup pak byl způsobilý vyvolat na straně žalobkyně nemajetkovou újmu, kdy vznik takové újmy představované stavem nejistoty, do níž byl poškozený v důsledku nepřiměřeně dlouze vedeného řízení uveden a v níž byl tak udržován, se předpokládá (viz např. usnesení NSČR sp. zn. 30 Cdo 3007/2010). Žádné skutečnosti, které by uvedenou domněnku měly vyvrátit, žalovaný v řízení neuvedl, když sporoval existenci samotného nesprávného úředního postupu.
44. Soud pak má za to, že za předmětnou nemajetkovou újmu je namístě poskytnout zadostiučinění v penězích, když pouhé konstatování porušení práva se s ohledem zejména na celkovou dobu řízení a trvání stavu nejistoty a postup orgánů státu nejeví jako přiměřené a dostačující. Při stanovení výše tohoto zadostiučinění soud vyšel ze stanoviska občanskoprávního a obchodního kolegia NSČR sp. zn. Cpjn 206/2010. Dle názoru soudu je možné při stanovení základní částky vyjít z částky na spodní hranici rozpětí uvedeného v odkazovaném stanovisku, když délka posuzovaného řízení je nepřiměřená, ale nikoliv extrémní. Za přiměřenou tak soud považoval částku 15 000 Kč za rok řízení, resp. částku 1 250 Kč za 1 měsíc řízení, redukovanou na 1/2 za první dva roky trvání řízení. Uvedeným způsobem stanovenou základní částku odškodnění pak soud modifikoval dle jednotlivých kritérií upravených v § 31a odst. 3 OdpŠk, pro které lze základní částku zvýšit či snížit.
45. Z hlediska popsané složitosti věci soud snížil základní částku o 40 %. Výše popsaný postup orgánů státu v posuzovaném řízení se primárně odrazil již v závěru o nepřiměřenosti délky posuzovaného řízení jako takového, kdy je pak poskytováno zadostiučinění za celou dobu trvání řízení, nikoliv jen za dobu, o kterou z důvodů přičitatelných státu došlo k prodloužení řízení. Popsaný postup orgánů činných v trestním řízení měl však na celkovou dobu řízení natolik negativní vliv, že je dle názoru soudu namístě z tohoto hlediska základní částku odškodnění dále navýšit, a to o 15 %. Z důvodu postupu žalobkyně neshledal soud důvody pro modifikaci základní částky. Pokud pak jde o kritérium významu řízení, zohlednil soud shora popsaný zvýšený význam řízení pro žalobkyni zvýšením základní částky o 20 %.
46. Soud tedy uzavřel, že by základní částka odškodnění měla být snížena o 5 %. Na základě takového závěru pak soud považoval za důvodný požadavek na poskytnutí zadostiučinění ve výši 26 719 Kč (zaokrouhleně) vypočtený následovně: $34,5$ (měsíců řízení) \times $1\,250$ Kč (za 1 měsíc řízení) $- 12 \times 1\,250$ Kč (modifikace na 1/2 za první dva roky řízení) $= 28\,125$ Kč \times $0,95$ (snížení o 5 %). Jelikož žalobkyně na odškodnění nemajetkové újmy z titulu nepřiměřené délky řízení dosud ničeho neobdržela, shledal soud její žalobu důvodnou do částky 26 719 Kč, do které jí vyhověl, a ve zbylém požadavku na zaplacení částky 173 821 Kč ji jako nedůvodnou zamítl.
47. O nákladech řízení bylo rozhodnuto dle § 142 odst. 1 o. s. ř., dle kterého účastníku, který měl ve věci plný úspěch, přizná soud náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníku, který ve věci úspěch neměl. Předmětem řízení byly dva nároky, a to náhrada nemajetkové újmy z titulu nezákonného trestního stíhání s tarifní hodnotou ve výši 50 000 Kč dle § 9 odst. 4 písm. a) advokátního tarifu a náhrada nemajetkové újmy z titulu nesprávného úředního postupu v podobě nepřiměřené délky řízení s tarifní hodnotou ve výši 50 000 Kč dle § 9 odst. 4 písm. a) advokátního tarifu. Žalobkyně dosáhla stran obou nároků satisfakce uložení povinností žalovanému nahradit jí nemajetkové újmy, lze tak na ni ve smyslu zásad úspěchu ve věci pohlížet obdobně, jako by byla s oběma nároky na náhradu nemajetkové újmy plně úspěšná, byť jí nebylo přiznáno jí požadované plnění v plné výši (viz např. usnesení NSČR sp. zn. 30 Cdo 2707/2013). Žalobkyně byla tedy ve věci plně úspěšná a má právo na plnou náhradu nákladů řízení. Žalobkyni, která byla v řízení právně zastoupena, tak soud přiznal náhradu nákladů řízení v celkové výši 44 650 Kč, která je tvořena

- 2x zaplaceným soudním poplatkem dle položky č. 8a Sazebníku soudních poplatků v celkové výši 4 000 Kč (2x 2 000 Kč),
- 7,5x odměnou právního zástupce za 8 úkonů právní služby (převzetí zastoupení, sepis žaloby, sepis vyjádření ze dne 15. 4. 2020, 2x účast na jednání soudu, které trvalo více než 2 hodiny, dne 16. 12. 2020, sepis vyjádření ze dne 28. 12. 2020, účast na jednání soudu dne 24. 2. 2021, účast na jednání soudu, při kterém byl pouze vyhlášen rozsudek, dne 5. 3. 2021) dle § 7 bodu 5. advokátního tarifu v celkové výši 38 250 Kč (7,5x 5 100 Kč), když za tarifní hodnotu byl dle § 12 odst. 3 advokátního tarifu vzat součet tarifních hodnot obou nároků, tj. 2x 50 000 Kč dle § 9 odst. 4 písm. a) advokátního tarifu,
- paušální náhradou hotových výdajů právního zástupce za 8 úkonů právní služby dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu v celkové výši 2 400 Kč (8x 300 Kč).

Zástupce žalobkyně není plátcem DPH.

48. Náklady na další provedený úkon právní služby (doplnění žaloby ze dne 21. 2. 2020) soud nepovažoval za účelně vynaložené. Tento úkon byl proveden pouze za účelem odstranění neurčitosti žalobního požadavku (rozdělení jedné požadované částky mezi dvě odškodňované újmy), kdy k tomu samému upřesnění navíc žalobkyni vyzýval již žalovaný v rámci předběžného projednání nároků. Náhradu odměny za zastupování a paušální náhradu hotových výdajů právního zástupce za tento úkon tak soud žalobkyni nepřiznal.
49. Lhůta k plnění byla stanovena v souladu s § 160 odst. 1 částí věty za středníkem o. s. ř., když soudu je z jeho činnosti známo, že uvedená lhůta odpovídá technickoorganizačním podmínkám čerpání peněžních prostředků ze státního rozpočtu, jimiž se organizační složka státu, která v řízení za žalovaného jedná, řídí.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů od doručení jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může se oprávněný domáhat soudního výkonu rozhodnutí nebo provedení exekuce.

Praha 5. března 2021

Mgr. Martin Trepka v.r.
soudce